

Ilustruotas

Pasaulis

116704

Europa karo išvakarėse?

Nepaprastas ginklavimosi rungtyniavimas. — Visi ruošiasi dujų karui. — Požeminės tvirtovės. — Vokietijoje sunkiosios kariškos pramonės fabrikai veikia dieną ir naktį. — Priešlėktuvinės armotos išstatytos visame Prancūzijos pasieny. — Karas gali kilti šar ši rudenį?

Rašo „The New Republik“ korespondentas R. Panal.

Kad ir kaip Europa nenorėtų, bet karas yra neišvengiamas. Jis yra būtinas kaip mums yra būtina kasdieninė duona. Ekonominis nepajėgumas ir depresija yra pasiekę aukščiausią laipsnį, jį dar labiau padidina nepaprastos ginklavimosi rungtynės. Nerasi nė vienos valstybės, ar ji d delė ar maža, kuri nesiginkluotų, jei galėtume palyginti su 1914 metais, tai tuolaikinis apsiginklavimas prieš dabartinį yra tik šešelis. Aš perkeliavau visas didesniąsias Europos valstybes, rašo R Panal, ir pa's savo akimis patyriau ko nebūčiau tikėjęs.

Atvykęs Anglijon padariau mažą ekskursiją pajūriu, buvau girdėjęs, kad Anglija turi slaptus postus, kuriuose nuolat budi moderniškiausio tipo kreiserai, krantų ir oro apsaugai, nes jie apginkluoti priešlėktuvinėmis naujausiomis dar nežinomo tipo armotomis.

Pakeliui mačiau daugybę įsistiprinimų vis tai oro priešlėktuvinės. Tie įsistiprinimai sukonzentruoti pietinėje Anglijos daly, šiaurinėje daly jau rečiau pasitaiko. Atvykus Dublinian teko matyti praplaukiant anglų kreiserius. Be to aplankiau netoli esantį didžiausią anglų karišką aerodromą, mane nustebino aerodromo aplinkuma, nes jis rodė esąs ant kalniuko. Vėliau sužinojau, kad apačioj jį yra požeminiai, kuriuose laikomi kariški lėktuvai, apie aerodromą buvo daug slėptuvių patrankoms. Visa tai sakė, kad čia karas laukiama kasdien, kas minutė. Beveik kiekviename didesniame mieste įrengtos priešlėktuvinės slėptuvės. Vienoje iš jų teko atsilankyti. Tai labai moderniškas įrengimas. Įėjimai taip sutvarkyti, kad per porą minučių gali sūėti visi miestelio gyventojai iš įvairių dalių. Slėptuvės randasi gana giliai žemėje, maždaug 6-8 metrų. Ji sudalyta į atskirus kvartalus tam tikram skaičiui žmonių. Visur automatiškai uždarymai ir atidarymai. Ten

nuolat laikoma maisto atsarga ir didei bakai deguonies.

Kiekvienas gyventojas gerai informuotas ką jis turi veikti pavojaus metu.

Tuos pačius įsistiprinimus man teko matyti Prancūzijoje vokiečių ir italų pasieny. Beveik visas pasienis, kuriuo keliavau, buvo nustatytas naujomis, požeminėmis tvirtovėmis, kuras suduodavo neseniai sodinti medeliai. Tas tvirtoves jungia požeminiai geležinkeliai, ištikus reikalui jais galės pristatinti amuniciją ir žmones. Vokiečių pasieny sukonzentruotas prancūzų kariuomenės specialios dalys aviacija ir artilerija. Karo pramonės fabrikai išmėtyti visame krašte.

Atsargus prancūzai jaučia suvo keimyno klasta ir sparčiai ruošiasi atremti jų žygį į Paryžių.

Italų pasieny tų tvirtovių kiek mažiau, bet čia ganta sudaro patogias gynimosi sąlygas.

Vieną kartą aš pastebėjau, kad, beveik visi prancūzai, bijo oro pavojaus iš vokiečių pusės, apie sausumos pavojų ten nekalbama.

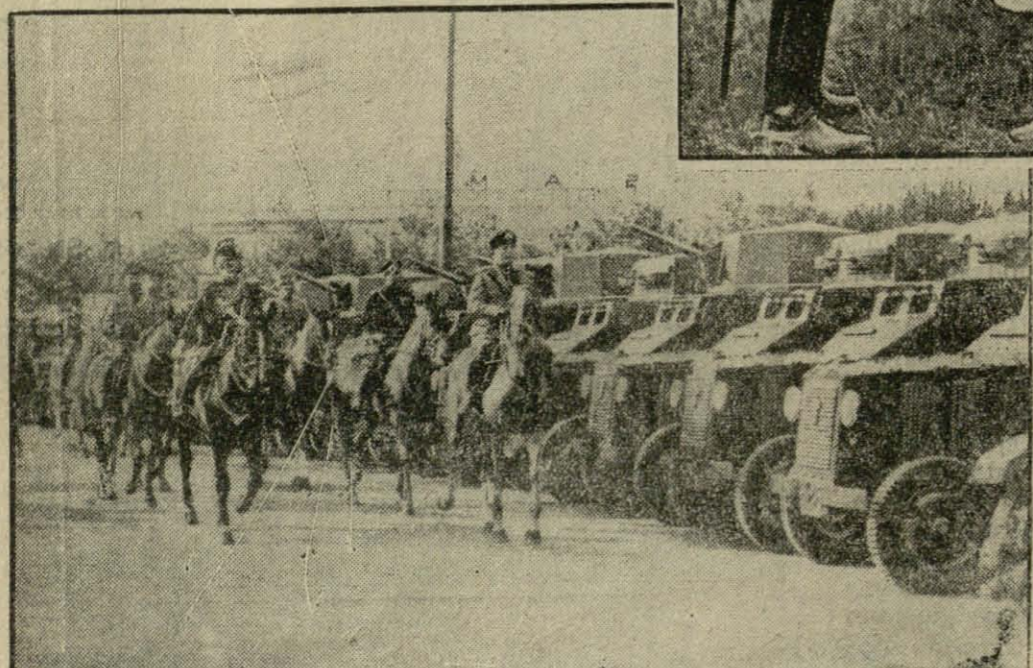
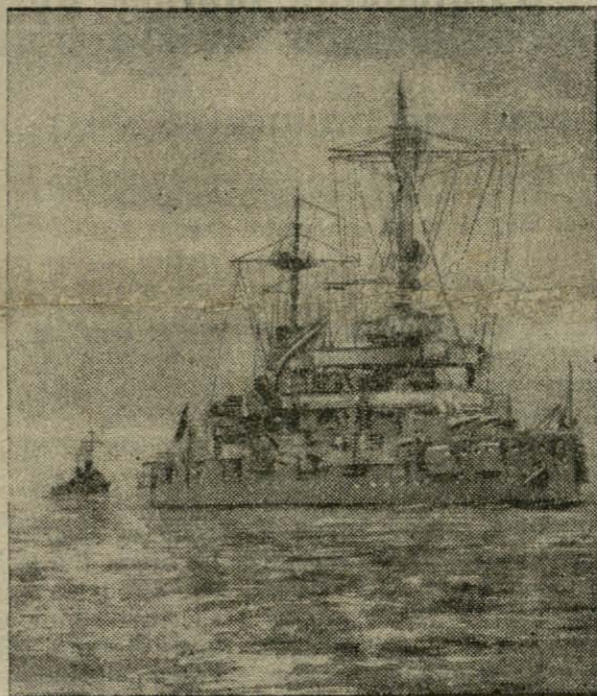
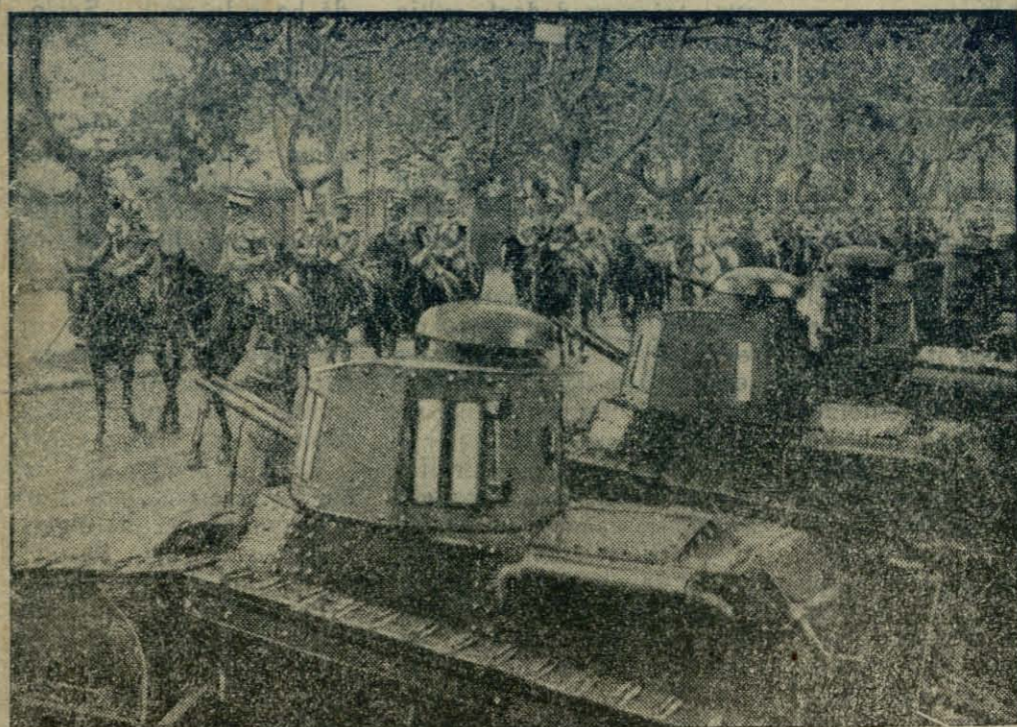
Kiek ilgiau man teko apsišviti Vokietijoje, čia turėjau specialią misiją. Aš išvažinėjau skersai ir išilgai ir surinkau didžiausią pluoštą kal-tinimų.

O štai Hitleris su Vokietijos karo ministru Blombergu planuoja naujas pinkles santarviniškams.

Sarvuočiai, stipri puolimo priemonė, ateinančiame kare jie šalia lėktuvų vaidins svarbiausią vaidmenį.

Trečiasis reichas ginklavimosi pralenkė savo santarviniškų. Ča viskas daroma slaptai, kariškoji pramonė čia cialai neegzistuoja.

Aplankiau visus didesniu-sius sunkiosios karo pramonės fabrikus ir įsitikinau, kad santarviniškai ne veltui bijo. Čia dirba tokiu tempu, kad Amerikoj sunku įsivaizduoti. Kas valandą į fabriką atvažiuoja traukiniai pilni metalo

riuomenė kiekvieną kartą gali pradėti veržtis šio teritoriją. O kur povandeniniai laivai, kreiseriai.

Artimiausias karas turės būti begalo trumpas, jei priešas nespės sutrukdyti. Pav. per porą valandų vokiečiai gali apmėtyti nuodingomis dujomis visą Prancūzijos teritoriją. Jei vokiečiai patū, tai ju laimėjimas ar pralaimėjimas priklausytų tik nuo laiko. Per 24 valandas jie gali suorganizuoti visus pajėgius kovoti žmones. Pabūklų ir amunicijos jie jau turi pakankamai, o už mėnesio tas skaičius, dirban tokiu tempu, dar labiau pašoks.

Kai iš Vokietijos nuvykau į Lenkiją gavosi visai kitas vaizdas. Čia dirbama viskas sistematingai išlengvo. Sienu stiprinimas kiek didesnis SSSR ir Vokietijos pasieny. Prancūzijos pasieny nemačiau nė vienos tvirtovės.

Italija karui ruošiasi sparčiai, ir būsimame kare suvaidins žymų vaidmenį, nes jos karo pabūklų skaičius, palyginti, yra nepaprastai didelis.

Europa iš ekonominės depresijos gali išvaduoti tik karas ir todėl tą žinodama ji sparčiai ruošiasi. Kada jis kils negaliu būti pranašas, bet nenoroms gavau įspūdį, kad šis ruduo turės atnešti naujienu.

liekanų ar rūdžių, o iš ten išveža jau gatavai sumontuotas didžiausio kalibro armotas ir karo lėktuvams motorus, Dusseldorfo Rheinmetall gamina mažesnio kalibro patrankas priešlėktuviniai apsaugai, per tris mėnesius jis pagaminio 18.000 patrankų Borsigverke, netoli Berlio gaminamos 2 centimetrų kalibro patrankos. Bochumer-Vereins dirba daugiausiai 8,8 cm. granatas, kulkosvaidžius ir šautuvus «Elektrolyze» gamina įvairių rūšių lėktuvams bombas. Pillone sumontuojami įvairiausių tipų karo lėktuvai. Centrinėje Vokietijos daly statomi didžiausi sandėliai kuro atsargai. Ypač mano dėmesį atkreipė didelis aerodromų skaičius, kurie pasak vokiečių yra pastatyti pašosusisiekimui. Ties Neukirchenu riegso dideli fabrikai, kuriuose gaminamos nuodingos dujos, ties Leipzigu, Miunchenu ir Berlinu stovi dideli sandėliai maisto atsargai. Tiesiami nauji geležinkeliai pritaikomi karo reikalams. Pielinė Vokietijos dalis, kuri rubežiuojasi su Prancūzija išmarginta slaptomis tvirtovėmis, kuriuose stovi priešlėktuvinio tipo armotos. Jas išduoda dar nevisai paslėpti lėktuvų garsų gaudytojai. Iškilus reikalui Vokietija gali per dvi valandas pastatyti 3 000 įvairiausio tipo kariškų lėktuvų. Pilotai jau iš anksto informuoti kuria kryptimi jie turės išskristi, be to sunkioji artilerija, kuri sukonzentruota Vokietijos pasieny ir neoficialioji smogikų ar pan. vardu ka

Moderniškiausi tankai išstatyti Romoje minint fašistų laimėjimo kas metines sukaktuves. Minėti tankai pasižymi nepaprastu pajėgumu ir stiprumu.

Anglų karo laivai kaip smėklos skraido po viso pasaulio vandenynus.

Musolini ir Emanuelis II apžiūri Italijos pasienį ir aptaria susitiprinimo reikalą.

Šiame numery:

- Indų šventyklos paslaptys pavojus ir likimas
- Ekspedicija į Amazonę Marlena Dietrich nepripažįsta kosmetikos
- Palmių pavėsy Kas gi tas Mahatma Gandhi?
- Ar Tamsta moki hipnotizuoti

116704

667-26 3114
1.

Nusižudė mėsos karalius

Reinoldas vienas iš turtingiausių pasauly. - Romanas su konservų aliejaus pilstytoja. - Vestuvėse dalyvavo visa Čikaga. - Šeimos romantikos tragedija priveda prie savižudybės

Amerikos laikraščiai susijaudinę praneša, kad nusižuvė didžiausio Čikagos miesto mėsos ir konservų fabriko savininkas Fredas Džems Reinoldas, vadinamas mėsos karaliumi. F. D. Reinoldas buvo laikomas vienas iš turtingiausių žmonių ne tik Amerikoje, bet ir visame pasaulyje. Jo žmonė tiek sena, kiek ir pati Čikaga, nes perina įpėdinystės keliu iš rankų į rankas.

F. D. Reinoldas jau senyvas žmogus, turįs virš penkiasdešimt metų, jo tragedijos kaltininkė yra žmona, kuri už jį jaunesnė net dvidešimt šešiais metais. Dar daugelis prisimena F. D. Reinoldo vestuves prieš keturius metus, per kurias jis nepamokamai iškėlė balių visai Čikagai. Jo žmona kilus iš neturtingos šeimos ir prieš tai dirbo jo fabrike konservų skyriuje. Kartą kai Reinoldas vaikščiojo po savo fabriką, jo žmona, tada dar buvusi Alen Mary, netikėtai jį apipylė konservų aliejumi. Tas neatsargus žygis, ne tik kad nepakenkė jai, bet atkreipė „mėsos karaliaus“ dėmesį, ji buvo gana graži. Reinoldas pakvietė ją pasiaiskabinetą. Alen Mary darbo drabužiais, pasiūlydama dirbti su juo, pradėjo dirbti savo darbu. Reinoldas, kad ją išburti ar išvaduoti, pradėjo dirbti su ja. Reinoldas pranešė, kad yra perkeliama į raštiną, vadinamas paaukštintama. Alen Mary buvo perkelta į jo kabinetą, kaip asmeniška sekretorė. Nuo čia prasidėjo senyvo „mėsos karaliaus“ romano antroji dalis. Jis dabar galėjo kasdien matyti Alen Mary, kuri jo akys vis dar rėsi gražesnė ir gražesni. Ypac seniai patikdavo jos rimtumas. Pagaliau, jis išdaršino ir pradėjo kviesti savo sekretorę pradžioj prie

arbatėlių, o vėliau jau abu vykdavo į pasilinksminimo vietas: teatrus, restoranus. Si senio romantika išsiplėtė taip, kad jis nutarė Alen Mary turėti sau už žmoną. Buvusi konservų aliejaus pilstytoja su džiaugsmu priėmė seno jauniko pasiūlymą. Ir štai įvyko vestuvės, kokių Čikaga dar nebuvo mačiusi ir gal nematys. F. D. Reinoldas į savo vestuves sukvietė visus gyventojus pradėdamas milijonieriais baigiant elgetomis. Kiek milijonų jam tas kainavo nežinia, bet po to jo vardas buvo lygiai minimas su Vašingtonu.

Šeimyninis gyvenimas F. D. Reinoldui suteikė daug džiaugsmo, nes jo jaunoji žmona, kuri tada turėjo tik dvidešimties vienus metus, buvo be galo maloni ir mokėjo seniai įtikti. Bet romantika nesitęsė tiek ilgai, kaip Reinoldas to norėjo. Lūksus greit išpaikina žmogų ir jo jaunoji žmona dar nepraslinkus metams visai pakeitė taktiką. Ji pamiršo senus laikus ir jautėsi esanti pakankamai tvirta savo pozicijoje.

Greit po to atsirado jaunas džentelmenas, kuris užkariavo milijonierės širdį. Dabar prasidėjo jos romantika, kuri buvo daug aistring-

gesnė nogu senio. Ji pasidarė nuolatinė pasilinksminimo vietų lankytoja, į kurias lydėdavo jos jaunas džentelmenas. Senas Reinoldas mažai bemaž bemaž savo žmoną namuose. Jis ją matydavo tik tada, kai jai reikdavo pinigų.

Bet apskriti žmona greit ir tą reikalą išsprendė. Ji pasiaukoją visą mėnesį su juo vykti į kurortą ir ten pasirodė be galo meili. Senio širdis suminkštėjo ir jis atsidėkodamas užrašo banke savo einamąją sąskaitą jos vardu. Milijonai atiduodami jos valiai. Nuo tos dienos prasidėjo oficiali Reinoldo tragedija. Jis retai bemaždavo savo žmoną, jie pasikalbėdavo tik per telefoną ar laiškelius.

Tuo tarpu milijonai nyko. Jie švaistėsi ne tik Amerikoje, bet visame kontinente. Senis kantriai kentė du metus laukdamas, kada žmona susipras. Bet štai prieš porą savaičių jis pareiškė žmonai griežtą nuomonę dėl jos elgesio ir prašė susitvarkyti. Jis jai davė terminą dvi savaites.

Praslinko dvi savaitės ir ir atėjo liūdna žinia: Fredas Džems Reinoldas rastas nusišovęs savo maldyimosi kambarį.

Pamišusios moters kerštas

Ji norėjo nunuodyti visą miestą

Nesenai laikraščiai pranešė, kad nežinomas žmogus norėjo nunuodyti Sacramento miesto kvartalo gyventojus. Šiomis dienomis, no ilgų septynių policijai pavyko nustatyti pasikėsintoją, pasirodė, kad tai yra trisdešimt dviejų metų moteris Silvia Pardett, pas ją rasta daugybė užnuodytos kramtomosios gumos, kuri buvo paruošta išsiųsti, kaip prekų pavyzdys, kitam miesto kvartalui. Policijai pasiekė sučiupti Silvios Pardett dienoraštis ir susirašinėjimai iš kurių paaiškėjo, kad ji tam žygiui jau senai ruošėsi. Silvia Pardett yra netekėjusi ir be to negraži, ji gyveno visai atsisakydama nuo žmonių, palyginti primityviškai, nes jos bute susidedančiame iš trijų kambarių rasta tik didelė aplūžus dėžė, kuri tarnavo

kaip stalas, kita ilga nuo kiaušinių dėžė atstojo lovą, kėdės irgi buvo padarytos iš dėžių. Ji tame bute gyveno jau vienolika metų ir, kaip laiką nebuvo darytas nė karto remontas. Matyt šeiminiškė buvo labai nevarai, kad ant grindų buvo prinesėta keletą centimetrų žemių ir įvairių šiukšlių. Pragyvenimą jai siūsdavo giminės.

Policijai atėjus daryti kratą, Silvia Pardett bandė pasipriešinti ir norėjo pati nusiūdyti kitiems paruoštomis stipriai užnuodytomis kramtomos gumos pilulėmis. Gydytojai nustatė, kad Silvia Pardett yra nenormali, todėl ji atiduota psichiatrinė ligoninėn.

— «O-B» praneša iš prancūziškų šaltinių, kad esa Geringas davęs įsakymą masinėms suimtųjų vadų ir kitų „samoksininkų“ žudinėms. Jie turi būti išžudyti koncentracijos lageriuose.

Mes ieškome draugų

Parodydami visuomei mūsų pirmąjį numerį, nežinoame kaip ji mus sutiks, bet mes išeiname su viltimi, kad rasime sau draugų. Mes nenorime nieko nustebinti, bet pasistengsime duoti įdomų turinį ir form., laikraštį, kurį vis tobulindami neapvilsime savo skaitytojų. Mūsų tikslas duoti lengvą, nenuobodų poilsui laikraštį — žurnalą, kuris būtų mielai skaitomas ir darbininko ir studento.

Norėdami kuo daugiau surasti savo draugų ir praskini mūsų laikraščiu kelią pradedant šiuo numeriu mes įvedame pavienių egzempliorių skaitytojų tarpe dovanų skirs tyką.

Kiekvienas pirks šį „Ilustruoto Pasaulio“ numerį be jokio primokėjimo dalyvauja žemiau paskelbtų dovanų laimėjime.

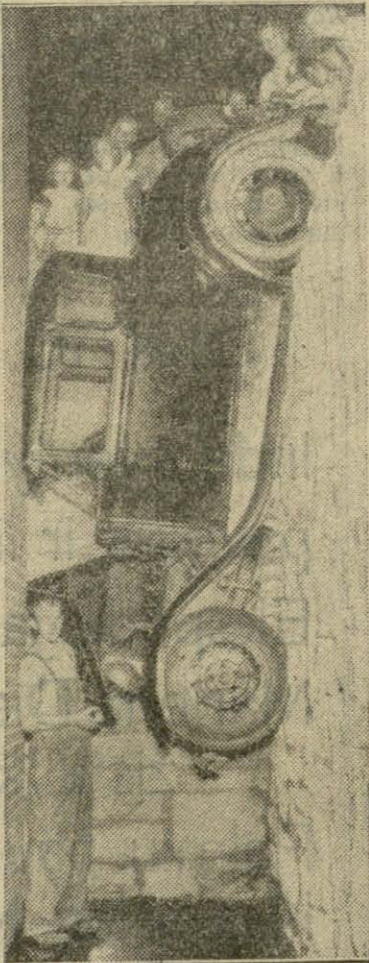
Štai jos:

- 1 dovana — 100 litų
- 1 dovana — 50 litų
- 1 dovana — 25 litų

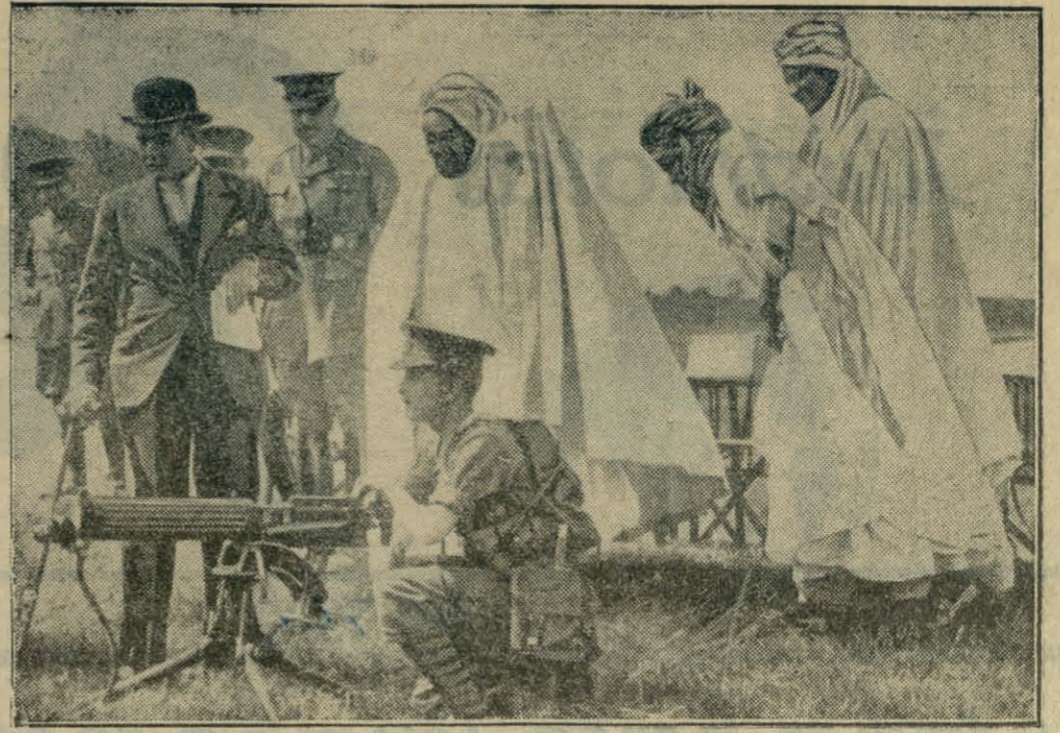
200 dovanų įvairiomis knygomis, vertės 525,- litų
Dovanų skiriama iš viso už 700 litų!

Apie savo laimėjimą sužinosit sekuncią savaitę, todėl saugokit pirktąjį egzempliori, kad nepamestumėte laimės! Laimėję tu au praneškite savo adresą raštu redakcijai. Piniginės dovanos bus išmokamos redakcijoje, o knygos išsiunčiamos paštu.

Neužmirškite nusipirkti sekančią „I. P.“ numerį!

Nelaimingas įvykis su grįžtančiu iš rungtynių automobiliu, kuris įkrito tarp dviejų sienų.

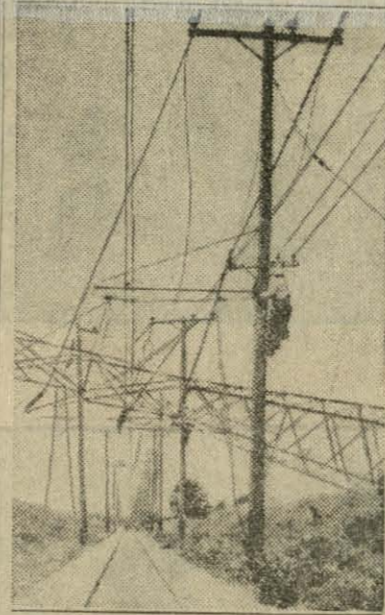

Trys Afrikos juodųjų karaliukai Londone apžiūri modernišką kulkosvaidį.

Momento

Majoras Fey, gavęs titulą ministerio be portfelio ir generalinio komisaro, kuriam pavesta „griežta ranka“ įveikti valstybės vidaus ir išorės priešus.

dešinėj: Paskutinysis gi, buv. austrų pasiuntinys Berlyne Tausicas užsienų reik. viceminist.

Pertvarkyta Austrijos vyriausybė. Buvęs ir likęs ministris pirmin dr. Dolfusas. Jis rūpinsis be to užsienio ir vidaus apsaugos reik.

nuotraukos

Vicekancleris lieka princas Starhembergasas

kairėj: Amerikoj komunistai dinamitu viskonsine streiko metu išprogdino elektros geležinius stulpus.

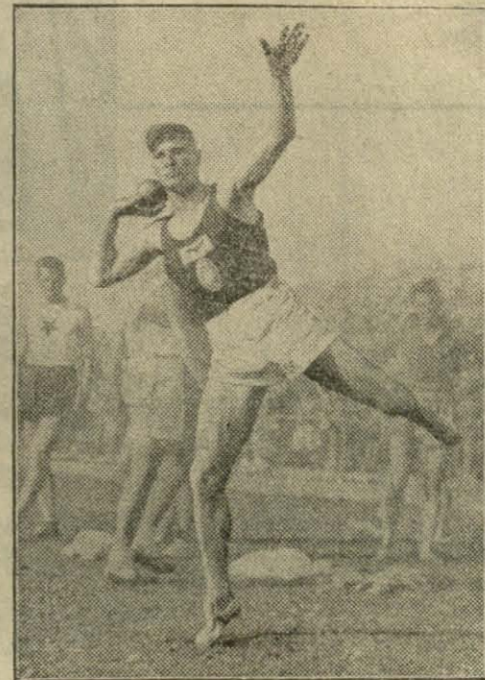
Dešinėj: Prancūzų užs. reikalų minBartu čiamatomas Londone išėinas iš viešbučio. laivyno ministeris Pietri, Dr. Massigli ir ir prancūzų pasiuntinio Londone Koruin lydimas.

Slaptas tunelis per Alpes

Budapeštas, 1934 liepos m. Bulgarij laikraščiai paduoda seną sensaciją apie nežinomą susprogdintą tunelį Alpėse, Pasak jų kilus didžiajam karui, per Alpes austrai būvę iškasę slaptą tunelį, kuriuo buvo pristatinėjama kariuomenė į Italijos pasienį. Apie tą tunelį buvo jau rašyta, bet šiomis dienomis vienas bulgarų žurnalistas netikėtai sutiko inžinierių, kuris vadovavo šio slaptu tunelio darbams. Inžinierius papasakojo keletą smulkmenų apie tunelio tikslą. Austral tą tunelį jau buvo iškasę, kai prasidėjo karas, bet paskutinio mėn. birželio mėn. 1914 m. dienomis tunelio anga prie Italų pasienio po didelių lūčių užgriuvo, generalinis štabas įtarė, kad minėtas inžinierius tyčia buvo išvedęs blogai tunelio angą ir apkaltino išdavimu.

Kilus didžiajam karui, tu nelio anga buvo atnaujinta ir pasak inžinieriaus, austrai turėję labai stiprias pozicijas, kurios buvo santarvininkų laikomos neįveikiamomis. Bet 1915 metų pavasarį kada tuneliu į Italijos pasienį buvo gabenama austrų sunkioji artilerija ir kada visa divizija austrų kariuomenės žygiavo tuneliu, nežinoma ranka keturiose vietose susprogdino tunelį, palaidodama daug tūkstančių austrų kareivių ir brangių pabūklų. Vėliau santarvininkai lengvai sumušė austrų neskaitytą — atskirta kariuomenę. Tunelio atnaujinimas būvęs neįmanomas ir austrų karo vadovybė pati baigusi sunaikinti visus įrengimus. Taip ir liko nuo pasaulio nuslėptas ilgiausias tunelis. Inžinieriui baigiantis karui pasisekė iš kalėjimo pasprukti.

Dešimtkovos meistris vokiety Siefert, Hamburge pasiekė rutuio stūmimo naują pasaulinį rekordą, iškovojęs 8700, 460 punktus.

Mister Džomson elgėta-miljonierius

Miljonierius netekęs turtu eina eldetauti.-Dienomis elgetauja, o naktimis lanko pasilinksminimo vietas. Romantika privedus prie vedybų. Reporteris atidengia visą paslaptį

Beabejo paskulinė Newjorko sensacija yra misteris Džomsonas. Dar prieš porą savaičių šiauriniame Newjorko kvartale, kur susispietę turtlingiausiai fabrikantai ir biznierių prie vieno gatvės kampo galėjai matyti aukštą, išdžiuvusį, nudrįskusį žmogų, kuris tyliai žvilgsniu melsdavosi praėivių išmaldos. Jis išvengdavo policijos persekiojimų ir daugelį kitų nemalonių, tuo tarpu kai kiti jo draugai negalėdavo pasirodyti į šį kvartalą. Niekas nežinojo kas yra šis žmogus. Bet dabar jau jo nėra. Gal niekas nebūtų ir sužinoję kas jis buvo ir kur dingo, bet šią keisną asmenybę pastebėjo vienas reporteris, kuris atidengė visą paslaptį — sukėlusią nepaprastą sensaciją.

Priešingame Newjorko kvartale stovi nedidelis dviejų aukštų namas, prie durų kabo auksinėmis raidėmis juodame tona užrašas „Džomsonas“.

Prieš porą metų tuose namuose atsilankydavo daugybė nelaimės ištiktų žmonių ir juos priimdavo pats įstaiigos savininkas Misteris Džomsonas, kuris už vertybes suteikdavo paskolas. Jo biznis bujojo, nes nedaugelis, kuris skolinosi galėdavo grąžinti Džomsonui likdavo kartais dvigubai tiek kiek pasiskolindavo Džomsonas per porą metų virto milijonierium.

Rodas, taip turėjo būti ir toliau, bet štai vieną dieną prie durų iškabina lentelę „uždaryta“, kuri pasiliko kabėti. Atsitiko kažkas, kad Misteris Džomsonas bankrutavo. Niekas nebeatė į jo namus bent ką atnešant. Iki šiol buvęs gyvas judėjimas staiga sustojo.

Praslinko savaitė, dvi ir visi užmiršo, kad čia kadaise buvo Misterio Džomsono kontora.

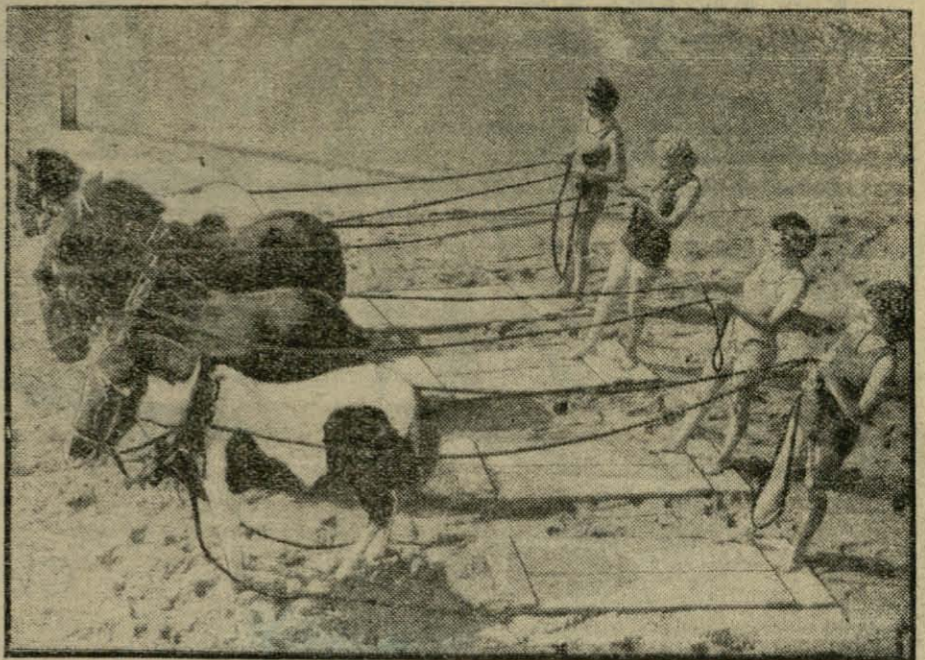
Bet Džomsonas nenusiminė, jis sugalvojo dar geresnį būdą, kuriam nereikia jokio

kapitalo. Susiradęs apskurusių rūbus, apsiėmė ir išėjęs sėdėti į taksį, kuris jį nuvežė į fabrikantų kvartalą. Apžiūrėjęs, kur yra didesnis judėjimas Misteris Džomsonas atsistojo ant kampo ir ėmė ubagauti. Pradžioje rauduodavo ir vengdavo moterų, bet vėliau įsitikino, kad moterys yra dosniausios. Vakare suskaitė savo uždarbį — trys doleriai ir dvidešimt septyni centai! Vadinasi, biznis neperblogiausias. Misteris Džomsonas su taksii grįžo namo ir rytojaus dieną nutarė nebestovėti ant kampo, bet vaikščioti po butus. Rytojaus vakare rezultatai buvo dar geresni — penki doleriai devyniasdešimt trys centai!

Už savaitės jau tiek išspecializavo, kad vakarais parsiveždavo net aštuoniolika dolerių!

Dabar Misteris Džomsonas pakeitė taktiką. Nuo ryto iki 4 val. p. p. stovėdavo ar vaikščiodavo po butus, o nuo ketvirtos valandos vykdavo

Saulėtų vasaros dienų pramogos pajūrio smėly.

namo ir persirengęs geriausiais rūbais važiuodavo į geriausius Newjorko restoranus, teatrus, kavines. Čia linksmindavosi iki vėlyvos nakties ir vėl grįždavo į savo „tarnybą“.

Besilankant po pasilinksminimo vietas, jis atkreipė dėmesį į gražią mergaitę, kuri galėjo būti virš dvidešimt metų. Misteris Džomsonas sudarė sąlygas, kad susipažinti su ja. Jam pasisekė sužinoti mergaitės kilmą ir kai kurias smulkmenas iš jos gyvenimo. Tai nebuvo

paprasta restoranų lankytoja, bet žinoma Amerikoj kino žvaigždė Joan Carlov, kuri priešingai savo draugėms nevengdavo pažinčių ir su mažiau žinomais žmonėmis.

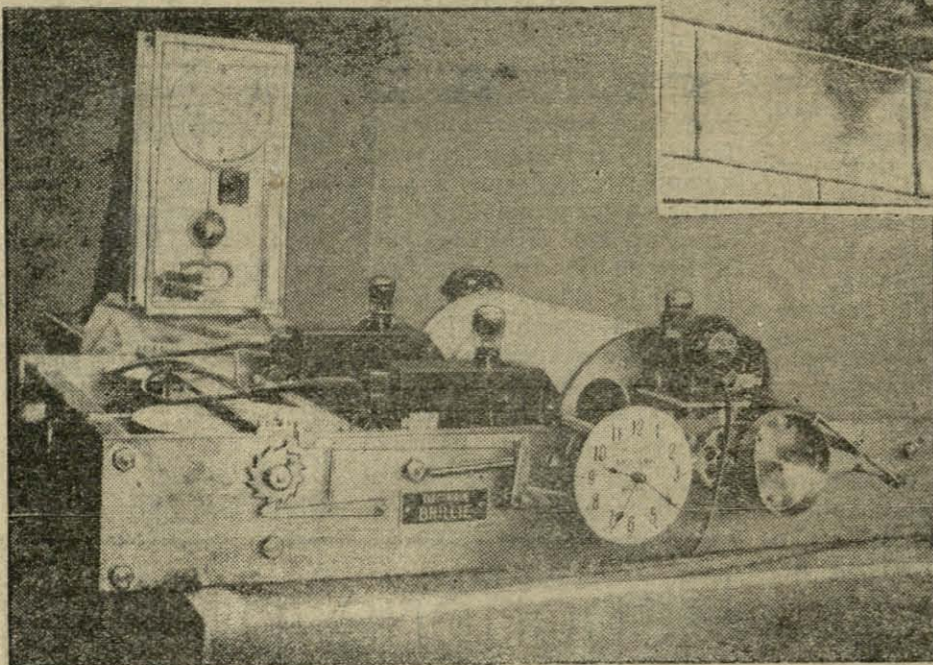
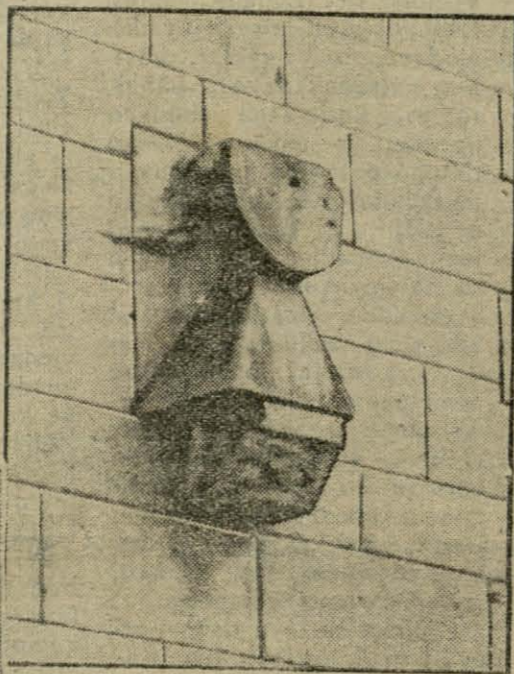
Jų pirmas susitikimas padarė gerą įspūdį. Ir miss Jean Carlov susidraugavo su buvusiu milijonierium, o dabar abudu. Jų romantika tęsėsi apie pusmetį ir štai prieš dvi savaites Misteris Džomsonas su ja susituokė. Jis mokėjo puikiai išlaikyti savo paslaptį ir jo žmona nesužinojo, kad jis vertėsi uba-

gavimu. Prieš apsisveddamas Misteris Džomsonas atnaujino savo rūmus ir ten kelias kart buvo apsilaikęs jo žmona.

Bet štai praslinko tik savaitė ir didžiausias Newjorko dienraštis paskelbė Misterio Džomsono paslaptį, kaip į tą reaguos jo žmona, dar neturime žinių, bet pasirodo, kad ir jos praėilies gyvenimas turi nemažą vingių, kuriuose slepiasi daug neaiškumų.

Seniau ir dabar

Prieš 1200 metų Vokietijoje buvo išrastas pirmasis saulės laikrodis (dešinėj) jo išradėjas Viktoras Heimeras tuolaikinio kaizerio buvo pakviestas į dvarą ir jam buvo su-

teiktas aukštas titulas, šandien gi turime laikrodį, kuris ne tik rodo valandas bet ir, paras mėnesius metus. Neseniai sukonstruavo kalbantį laikrodį, kurį čia matom.

Kas gi tas Mahatma Gandhi?

Populiarus Amerikos laikraštis The New Republic spausdina naują versiją apie indų judėjimo vadą Mahatmą Gandhį, kurią čia išsiai paduodame

Sensacija, kuri nuskambėjo per pasaulinę spaudą, kurios atgarsiai sudrumstė Azijos ramybę verčia pastatyti klausimą: kas gi tas Gandhi, ko kia jo misija: indų tautos pranašas, valdžios trokštantis žmogus ar... apmokamas anglių šnipas?

Indija — kraštas, kuris užima 4.500.000 kvadratinį kilometrų plotą, kuriame gyvena 320.000.000 indų, kurio nešenkami turtai erzina pasaulio viešpačių apetitus. Laimingomis aplinkybėmis anglams pasisekė okupuoti šį turtlingiausią pasaulio kraštą. Visomis priemonėmis jie stengiasi ten įsitvirtinti, nežiūrėdami nei sąžinės nei teisės. Pokarinis tautų judėjimas sudrumstė Indijos ramybę ir ten prasidėjo nepalankus brudėjimas Laisvės ir Nepriklausomybės reikalavimas uždavė naują rūpesnį. Nežinoma ranka vėkė indų laisvės kovot joms ginklų ir sprogtanosios medž agos. Ta pati nežinomoji ranka kurstė didžiuosius kunigaikščius — maharadžas sukilti. Prasidėjo masiniai sabotazai.

Anglų pastatytas gubernatorius jautė, kad dieną po dienos anglai bus išstumti iš Ind jos. Reikėjo griežti s griežtų priemonių bet niekas negelbėjo. Idėti anglų kapitalai artinosi prie katastrofos padėties. P.ekyba ir pramonė

susvyravo. Anglų prekių borkotas visai sužlugino bet ko kia viūtį.

Bet štai atsirado išeitis. Tautos judėjimui reikia vado ir angliai pasiskubino jį surasti.

Gandhi, Mahatma Gandhi, turėjo būti indų tautos judėjimo vadai! Išauklėtas Europos dvasioje būdamas godas garbės ir pinigų, Gandhi su tinka tarnauti anglų labui ir štai po poros savaičių drauge su tūk-tančių geriausių anglių šnipų Gandhi išlipa Kalkutoje. Tūk-tančiai išmestų anglių svarų trumpiausiu laiku išpopuliarina jo vardą. Sukuriamos legendos, puikiai apgautami braminai — indų kunigaikščiai. Pasisekimas auga. Tauta klusniai pasiduoda savo pranašui ir jis skelbia savo mokslą:

Savo autoritetui sustiprinti Gandhi aplanko Haiderabado provincijos Maharadžą, kurio valdžioje yra gausios dimantokasyklos, Kašmiro Maharadžą, kurio valdomoj srity yra didžiausi medvilnių plotai ir kur daugiausiai yra investuotų anglių kapitalų. Pakeliamas Gandhi daug mažesnių kunigaikščių, kurie mieliai jį priima ir pasiduoda Gandhi valdžiai.

Gandhi griežtai uždraudžia savo tautiečiams vartoti sprogstamąją moderniąją medžiagą, jis „nenori kraujo praliejimo“. Kaip kovos įrankį imi pasyvų pasipriešinimą. Jis greit įtikina indus, kad ta kovos priemonė yra geriausia, nes angliai ima jiems nusileisti. Jie visai neįaučia, kad čia yra tik puikus manevras. Jie net nepastebi, kad tarp judėjimo ir anglių yra koks tai sąryšis.

Tuo tarpu anglai dirba išsijuose. Statomos tvirtovės, įrengiami nauji gynimosi punktai. Milijonai svarų sukuria puikų šnipų tinklą. Bet koks indų pasipriešinimas be trukimo likviduojamas. Ivaliomis intrigomis sukirsinami atskirų sričių valdovai ir jie patinka ant anglių meskerės.

Dar nepraslinko ir porą metų po to, kai visa pasaulio spauda rėkė — apie indų išsilaisvinimą iš anglių protek

toriato, šiandien jau viskas aprimo. Taip garsus Gandhi irgi nutilo, ar jis pasiekė savo tikslą, ar paaikėjo jo paslaptis, o gal užgeso jo, kaip pranašo žvaigždė.

MES RUOŠIAME KELIONĘ APLINK PASAULI!

Kurioje galės dalyvauti visi mūsų skaitytojai!

Smulkmenas ir sąlygas paskelbsime artimiausiuose „Ilustruoto Pasaulio“ numeriuose

Greitu laiku išleina brolių Tomdykų labai turiningas romanas „KRUVINOS LELIJOS“.

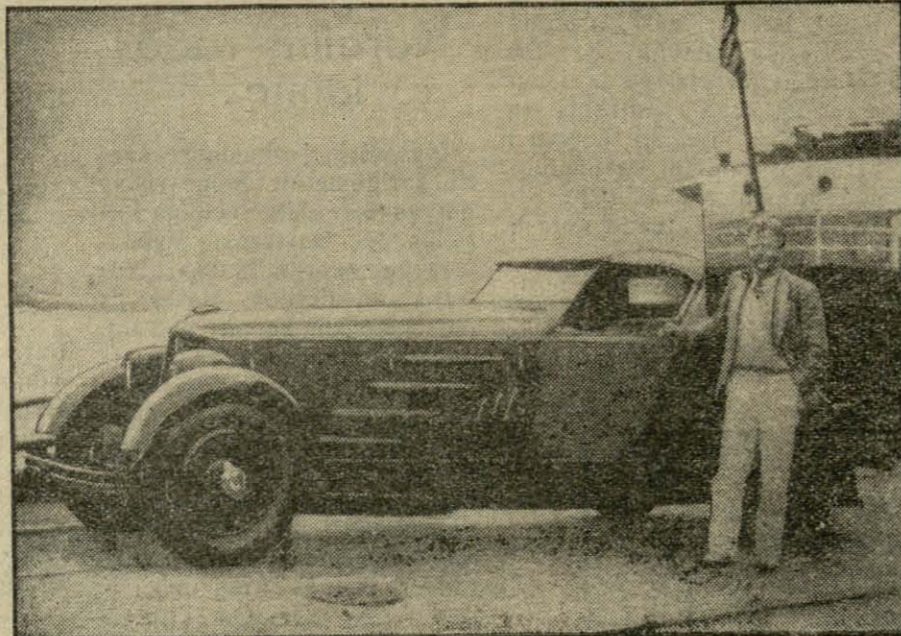
Tai nepaprastai įdomus, kerėjantis kūrybos iš žydinčio Klaipėdos krašto, plius vilčių, gyvenimo alkio ir džiaugsmo.

Perskaityt šį romaną kiekvienas skaitytojas apsvaigęs įspūdiuose supras, ką norėję pasakyti viena mirštant meilė, mirgančios ašaros jaunos studentės akys kurį taip karštai mylėjo narsusis ulonas.

Gandhi gyvenimo drauge

Koks skirtumas?

Už šį dailų automobilį jo savininkas John Kordam sumokėjo tik 35 tūkstančius dolerių. Jame patalpinti visi šių dienų patogumai: radio, telefonas, rašomoji mašinėlė, paspaudus mygtuką galima padaryti miegamą su minkštom lovom, salioną, ar pagaliau ir kontorą.

Sis gi XIX šimtmečio šedevras, kainavo lygiai tiek pat, jo savininkas ir be patogumų turėjo didelį malonumą, nors kartais tekdavo ir sunkiai paprakaituoti.

Palmių pavėšy

Cesare Falcheti novelė

Paskutiniai saulės spinduliai nušvietė Luandos kalnų tarpekli. Jo akmenėtu keliu skubėjo raitelis, kuris persimetęs per balną nešė moterį. Arabų veislės žirgas visas apsiputojęs lėkė zovada, raitėlis atrodė nemažiau pavargęs. Tvirtai suspaudęs viena ranka laikė moterį, kuri visai suglebus, be sąmonės vos vos laikėsi balne. Jos veidą dengė šydas, o pati buvo susupta į platų arabišką apsiaustą. Raitelis buvo apsidengęs didelė pilka skraiste iš po kurios kyšojo raudonas platus kaklaryšis. Plačiakraštė skrybėlė tvirtai laikėsi už smakro šikšninė virvelė, o iš po jos tekėjo prakaitas, kuris maišėsi kartu su dulkelėmis. Margos kelnės sukliūtose į dailius batus, sakė, kad raitelis nebuvo čiabuvis. Jo veido bruožai priminė portugalą, bet šviesi veido spalva ir inėlynos plieninės akys prieštaravo tam. Pentinai raižė žirgo šonus, matyt, kad norėjo dar nesutemus pasiekti saugią vietą, kurių kalnuose retai pasitaiko.

Tarpekliis raicijosi ir dažnai tekdavo sulaikyti arkli, kad jis nesukluptų ant milžinišku uolėnu, per kurias vos vos galėdavo perlpti.

Pagaliau prijojo mažą upokšnį, kuris šnioksdamas tekėjo tarpekliu. Kelias pasitarė platesnis, o vandens išplautas smėlis ir smulkus žvirgždas leido žirgą dar labiau paskubinti.

Antroji pusė upokšnio, augo trapi atogrąžų žolė ir kai kur tarp krūmokšnių kyšodavo medžiai. Vakaro prieblandoje jų siluetai driekėsi ilgų siūlu iki pat kalnagubrio. Žirgas kartas iš karto suprunksdavo lyg jausdamas pavojų, raitėlis įtempęs akis žiūrėjo į priekį, bet prieš jį matėsi uolėnos, kurių viršūnėse jau tingiai spyksojo žvaigždės.

Kaž kur kalnuose suspiegė hijena, sulijo šakalai, jų garsas atsimušęs nuskambėjo tarpekliu.

Žirgas pradėjo lėčiau bėgti. Tarpekliis vis plėtėjo ir plėtėjo, upokšnis ir kelias išsiskyrė. Raitelis įjojo į mėnulio apšviestą plokštumą, kuri buvo apžėlusai saulės nudeginta žolė.

Tolumoje matėsi nudrykusių palmių grupė. Aplinkui buvo mirtina tyla, kurią kart kartėmis perskrodavo tolimas grobruonių kauksmas.

Lengva riščia, kaž ką galvodamas, raitėlis pasuko palmių link. Paleidęs pavadžius tiesiai atsėdo į balną, lyg norėdamas pasilsėti. Moteris dar tebebuvo be sąmonės, raitelis ją pataisė balne ir atidengė nuo veido uždangalą. Maloni mėnulio šviesa apšvietė jos veidą. Iš po apsiausto pakvipo stiprus prakaito kvapas. Išsitraukęs didelę raudoną nosinę nuvalė nuo jos prakaitą. Jis susimąstęs žiūrėjo į moters veidą, kuris atrodė labai išvargęs ir išblyškęs. Silpnas atodūsis pasiekė jo ausį.

Raitelis rūpestingai pažvelgė į aplinkumą, ieškodamas saugios vietos nakvynei. To poilsio ypač reikalavo žirgas, kuris su dviguba našta turėjo padaryti virš dvidešimt mylių kelionę, raitelio jėgos nuo kaitros ir nepaprasto bėgimo irgi buvo išsekę, o moteris jau senai buvo netekusi sąmonės.

Pagaliau pasiekė kokosinių palmių grupę, kurios stypsdamos nakties tamsumoje stebėjosi vėlyvais retais svečiais. Nors vieta nebuvo labai patogi, bet vis dėlto raitėlis nutarė čia pasilsėti.

Atsargiai nulipęs, nukėlė moterį ir paguldė ant žolyno prie palmės, kuri savo lieknumu viršijo drauges. Jis rūpestingai ją uždangstė, kad šaltas nakties oras nepakenktų. Po to pasirūpino žirgu, kuris jau krimsnėjo žolę. Nieko nelaukdamas pasiieškojo sausų medžių ir žolių ir užkūrė laužą, kad apsaugoti nuo galimų grobruonių puolimų. Tik kai laužas liepsnojo ir žirgas ramiai ėdė žolę raitėlis atsiminė save. Nusimėjęs plačiakraštę skrybėlę nusivalė nuo veido prakaitą ir dulkes, ramiai nusiėmė apsiaustą iš po kurio pasirodė graži, daug galinti figūra. Jis vilkėjo dengiamos spalvos rūbą, o ant kaklo nešiojo netvarkingai surišta, skarelės pavidalo, raudoną kaklaryšį. Per liemenį buvo apjuostas diržas prie kurio kabojosi didelis naganas.

Jis priėjo prie balno ir atsikabinęs karišką vandensį gurkstelėjo keletą gurkšnių puščio, kuris bematant jį atgaivino.

Tada ėmėsi vėl darbo. Iš atklodės ir apsiausto padarė mažą palapinę į kurią pernešė moterį. Su karišku durklu prikapojo sausų šakų iš netolimų krūmokšnių ir jomis apsupo savo stovyklą. Žirgą pririšo ant ilgo laso, kad nepabėgtų. Grįžęs, laužan primetė daug šakų ir įlindo palapinėn.

Moteris gulėjo kaip buvo palikta. Dabar jis ruošėsi ją atgaivinti. Truputis lekiančio spirito stebėtinai paveikė. Moteris sučiaudėjo. Jos krūtinė pradėjo labiau kilnoti, veidai paraudo, o įdubusios akys prasimerkė. Nustebinta žvalgėsi po palapinę nesu prasidama kur atsidūrė. Pagaliau jos akys sustojo ties raitėliu. Ilgai jį žiūrėjo lyg kažką prisimindama, klausiamu žvilgsniu maldavo paaiškinti kur ji randasi ir kas su ja atsitiko. Norėjo pasitaisyti apsiaustą, kuris nukritęs rodė jos išsirpusį kūną, bet tiek buvo nusilpusi, kad neįstengė jo pakelti.

Tuo tarpu raitėlis stovėjo ir įdėmiai sekė kiekvieną jos judesį. Jo veide žaidė šypsena, o jausmus kuteno saldus

svaigulys. Prieš jį gulėjo silpna moteris su kuria jis galėjo ką norėjo daryti. Jo mintys kūrė įvairius planus, jis degė, jis norėjo ją išbučiuoti, išbučiuoti visą. Daug moterų jis matė, daug jų glamonėjo, bet nė viena nebuvo tokia imponuojanti, kaip ši — Zuljana, turtingo fermerio dukterė. Su kita jis būtų pasielgęs, kaip patinas su patele, bet Zuljanos žvilgsnis suvaldė jį nuo galimų išsišokimų, jį užvaldė jį. Ilgai žiūrėjo į jos veidą, ilgai gėrėjos jos grožiu, kuriame pasirodė viliojanti šypsena.

— Kalikstai, — tarė, — kur aš?

— Būk rami Zuljana, tu išgelbėta!

Gražus raudonumas išpylė jos veidą, ramiai atsidusęs ji pasidavė vėl snauduliu, pilnai patikėdama savo laimėjimui.

Kalikstas apdengė ją šilta antklode ir atsisėdo prie palapinės angos, kad galėtų sekti aplinkumą ir kurstyti gėstanti laužą, bet greit ir jis užsnūdė.

Stiprus arklio kanopų garsas pažadino Kalikstą iš miego. Saulė jau buvo gana aukštai pakilus ir pro angą skverbėsi į palapinę. Nematolonus jausmas perėjo per kūną nuo nepatogaus poilsio, jis neramiškai pažvelgė į dar miegančią Zuljaną ir išlindo iš palapinės įsitikinti kas išgąsdino žirgą.

Bet žirgas buvo jau nurimęs ir vėl krimsnėjo žolę. Aplinkui viskas buvo taip, kaip vakar paliko. Įsitikinęs, kad pavojus jam negresia Kalikstas grįžo prie laužo, kuris jau senai buvo užgesęs. Tuo laiku, kai Kalikstas triušė apie laužą, norėdamas užvirtinti nedideliame kariškame vandensį kavai vandenį ir paruošti šiltus pusryčius, Zuljana sapnavo apie paskutinių dienų įvykius, kurie kurie taip labai buvo ją sukrėtę. Ji nuolat blaškėsi ir per miegą kažką kalbėjo.

Prieš jos akis prabėgo visi įvykiai pradėdant motinos mirtimi.

Tėvas donas Severinas Kamilijus buvęs kavalerijos pulko vadas, kuris jau turėjo virš keturiasdešimt metų, likvidavęs savo nedidelį ūkį su savo devyniolikos metų dukterimi Zuljana nutarė ap-

leisti Portugaliją ir persikelti į Pietinę Afriką, ten norėjo pirkti kur nors netoli plantačiją arba pasinaudodamas karininkams teikiamomis privilegijomis, beveik pusdykiai gauti tenykdžios konfiskuotą fermą. Zuljana Luandoje netikėtai susitiko su savo jaunystės draugu Kalikstu, kuris jai padėdavo praleisti laiką. Kalikstas jau penkeri metai trunkėsi po Angolą ir gerai pažinojo kraštą ir žmones.

Jis išpėjo doną Severiną, kad pirm pirkdamas plantačiją pasirūpintų apdrausti savo dukterį, kuriai grėsė rimtas pavojus iš tenykčių gyventojų. Bet Zuljana jautėsi Luandoje visai laisvai, ji vaikščiodavo po valgyklas, kavinės, atsilankydavo į balius, rautus, kurie ten būdavo kasdien ir neklausė savo draugo patarimo. Įtardama jį pavyduiliaujant, bet ji pati negalėjo ginčyti, kad nejaustų jam simpatijos, o gal jau slaptai mylėjo.

Pagaliau prieš jos akis iškilo tėvo konfliktas su Kalikstu, kuris jau buvo ypač nemalonus, bet žinodama tėvo būdą, nesistengė jį perkalbėti. Ji tikėjosi vėl kada nors su juo susitikti. Ji prisiminė susipažinimą su Evaldu Basta ir išvykimą į fermą, kur prasidėjo jos kančios, mylinčios moters kančios.

Zuljana su tėvu dažnai atvykdavo į sostinę, bet Kaliksto niekad nesutikdavo. Tenykščiai pasakojo, kad jis išvykęs į krašto gilumą. Tas nesutikimas nuolat grauždavo Zuljaną, dabar jau ji nė kiek neabejojo, kad Kalikstą myli. Bet ar jis mylėjo ją? O gal jis myli kitą? Ji klausinėdavo pažįstamų ar nematė kur Kaliksto, ji teiravosi apie jo praeitį, apie jo pažįstamus, bet niekas nieko apart gero apie Kalikstą negalėjo pasakyti. Ji tikėjosi išgirsti ką nors nešvaraus, kad tuo sukelt pasibaurėjimą ir išmest iš savo širdies tą ilgęsi, bet visi gyre, o moteris tiesiog dievino jį. Tas galutiniai ją prislėgė ir ji nusprendė, kad Kalikstas su kokia nors mergina išvyko į kalnus ir saldžiai besiglamonėdami svaigsta laimėje. Ji atsisakė vilties kada nors jį bepamatyti.

Zuljanos kančios tuo nesibaigė ją tykojo daug žiauresni bandymai. Kartą, kai ji grįžo iš sostinės vienoje tar-

pukalnėje užpuolė šeši bušmėnai. Ji neprisimena kas tada atsitiko, bet kai atsibudo sužinojo esanti Evaldo Bastos verge. Ji negalėjo išmąstyti tos prarajos, kuri prieš ją stiepėsi, tik dabar prisiminė ir įvertino Kaliksto žodžius.

Aklinai uždarytas kambarys buvo dabartinis jos kalėjimas. Neužilgo pasirodė ir pats fermeris, kuris vėliau atsilankydavo kiekvieną rytą, nes nepasitikėdamas pats atnešdavo jai valgyti. Kiekvieną dieną jis darėsi jūlesnis ir jūlesnis. Zuljanos ašaros nesugraudindavo to niekšo širdies. Pagaliau jis nutarė pasielgti taip, kaip elgdavosi su savo buvusiom vergėm...

Vieną vakarą, kurio datos Zuljana negalėjo atspėti, nes visai nesiorientavo laike, Basta atėjo į jos kalėjimą girtas. Negailestingai sugriebęs Zuljaną nusitempė į aukštą. Pervedęs per nešvarius koridorius įstūmė į purviną kambarį, kuriame buvo stalas apdėtas valgiais ir gėrimais, o viename kampe stovėjo blogo darbo kanapa. Basta trenkė kumščiu į stalą ir liepė Zuljanai gerti, bet jo noro negalėjo išpildyti. Basta įsiutęs puolė ją. Nors ir iškančinta, bet gudri ir vikri kaip tigri, Zuljana lakstė po kambarį dar labiau siutindama fermerį. Ji blaškėsi iš vieno kampe į kitą. Fermeris susilgė ir nuvargęs gajiojosi po kambarį, kol pritrūkęs kantrybės sugriebė bonką ir paleido į ją. Bonka sudužo ties jos galva atsimušus į sieną bet Zuljanos nesužalojo. Ji puolė prie lango, bet... pavėlavo, Basta to tik laukė. Visu sunkumu jis užgriuvo ant Zuljanos. Ji suleido savo aštrius nagus į fermerio ger-

lę ir visomis jėgomis stengėsi atstumti, bet geležiniai vyro raumenys greit įveikė ją. Ji silpo... Jos jėgos baigėsi tuo tarpu fermeris kaupėsi paskutiniam žygiui, jis ruošėsi patenkinti savo gyvuliškus troškimus.

Tuo laiku, kai fermeris trūmališkai vilko ją prie sofos pro duris įėjo grakštus vyras, kuris pamatęs tą reginį kaip liūtas puolė fermerį. Kova buvo trumpa ji trūko vos keletą sekundžių. Sunkus fermerio lavonas sudribo į pastalę. Zuljana šią kovą sekė iš kito kambario kampe.

Kas gi jos tas gelbėtojas? Nejaugi... Kalikstas...

— Kalikstai! — suriko ir atsibudo.

Ji suriko taip balsiai ir siaubingai, jog jos balsas atsimušęs nuskambėjo tarpekly net ji pati išsigando savo balso. Ji visa drebėjo dėl pergyventų įvykių, išplėtus akis peržvelgė palapinę, kurios angoje tuoj pasirodė nemažiau išsigandęs Kalikstas. Jis puolė prie jos:

— Kas tau, Zuljana? Kas? — Kalikstai gerti, bet jo noro negalėjo išpildyti. Basta įsiutęs puolė ją. Nors ir iškančinta, bet gudri ir vikri kaip tigri, Zuljana lakstė po kambarį dar labiau siutindama fermerį. Ji blaškėsi iš vieno kampe į kitą. Fermeris susilgė ir nuvargęs gajiojosi po kambarį, kol pritrūkęs kantrybės sugriebė bonką ir paleido į ją. Bonka sudužo ties jos galva atsimušus į sieną bet Zuljanos nesužalojo. Ji puolė prie lango, bet... pavėlavo, Basta to tik laukė. Visu sunkumu jis užgriuvo ant Zuljanos. Ji suleido savo aštrius nagus į fermerio ger-

— Nusiramink, Zuljana. Basta gavo prideriamą atlyginimą.

— Kalikstai, mielas Kalikstai!

Jos akyse pasirodė džiaugsmo ir laimės ašaros, jai trūko žodžių. Ir kai Kalikstas Pasilenkė ją uždengti ji taip tvirtai apkabino jį ir lūpos jų susitiko...

Kaip gi kitaip galėjo išreikšti tą laimę! Tą begalinį džiaugsmą!

Kai saulė stovėjo už nugaros, pilkame palmių pavėsy jie prisiekė amžina meile.

Reporteris pasakoja

Karalius rado laimę.

Neseniai įvykusiuose švedų kariuomenės manevruose dalyvavo ir pats Švedijos karalius — Gustavas. Vykdamas per «mūšio lauką», kur buvo kavalerijos ataka, jis pastebėjo ant žemės patkalą. Juokdamasis pasilenkė ir pats pakėlė. Palydovai nusistebėjo tokiu karaliaus elgesiu, bet pasirodė, kad šis radinys tikrai atnešė ne tik karaliui bet ir visai švedų tautai ir valstybei laimę: jos ekonominis gerbūvis staiga ėmė kilti ir žmonės krizį ima užmiršti. Ar netekty ir kitiems monarchams ir prezidentams būt akylesniems ir paieškoti patkalą?

laukia pirkėjų, bet dar neatpirado, kas šiuo sunkiu laiku galėtų tokią sumą pinigų padėti ant stalo.

212 vinių viduriuose

Neseniai Lodzės ligoninė buvo atvežta moteris, kuri skundėsi vidurių skaudėjimu. Gydytojai padarė operaciją moters viduriuose rado 212 vinių, apie 522 gramų svorio. Ligoninė pareiškė, kad norėjusi nusizudyti vinimis, nes josios vyras esąs jai neištikimas.

Apsirengimo rekordas

Neseniai Madride Ricco Camara sumušė Vienoj pastatytą rekordą 6 sekundėmis. Konkurentė atsikėlė iš lovos, nusimaudė, susišukavo, apsirėngė apatinius baltinius, suknele, batus ir patlą per 104 sekundes. Vienietė tą patį atliko per 110 sekundžių. Rungtynės buvo prizūrimos keturių teisėjų, kurie turėjo mikronometrinius laikrodžius. Kazin per kiek laiko apsirėngia mūsų mielosios skaitytojos?

Lady Dora Tata parduodama

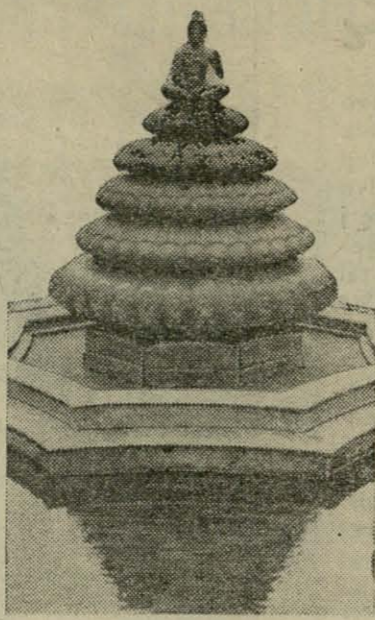
Žinomas deimantas „Lady Dora Tata“, kuris buvo 1900 išskastas Australijos deimantų kasyklose ir vėliau nupirktas turtingo lordo Torvilio, dabar, dėl krizio, parduodamas. Jis kainuotas 300.000 aukšinių anglų svarų (apie 15 milijonų litų) ir išstatytas didžiausiame Londono banke. Jau praėjo du mėnesiai kaip

Anglijos lordai patys pratina jojimui arklius

Indų šventyklos paslaptys

Anglų keliautojas ir žurnalistas Irving Derbi pasakoja savo išpažintus iš kelionių po paslaptingą Indiją. Mes patiekiamė įdomų įvykį kurį jis patyrė, o kaip tik atvykęs Indijon.

Karininko Wallerio ir miss Džoni Seder dingimas anglų stovykloje sukėlė didelį nerimą. Nuolatinis anglų karininkų ar jų moterų grobimas, kuris pasikartojo kas savaitę per paskutinius du mėnesius privertė kariškąją vadovybę imtis griežčiausių apsaugos priemonių. Jau buvo aišku, kad juos pagrobdavė indai, bet jokių pėdsakų nebuvo galima surasti. Sir Emil Werney vietinio garnizono viršininkas po paskutinio dingimo įsakė savo žmonėms pavieniui nevaikščioti po indų gyvenamas vietas, be to jis pavedė karininkų tarybai apsvaistytį priemonės, kurių jis norėjo imtis surasti dingusių anglus.

Beveik tą pačią dieną, kada buvo pagrobta miss Džoni, aš artinausi prie anglų garnizono ir pro jį būčiau keliavęs į šiaurinę Indijos dalį. Mano vadovas vienas Kalkutos indas, kelionėje parodęs daug sumanumo ir ne kartą perkeliavęs Indiją skersai ir išilgai įspėjo, kad toj apylinkėje gyvenanti indų giminė, kuri labai pavojinga baltiesiems. Aš buvau girdėjęs, kad Indijos gilumoj dar tebebuvo kultivuojama žmonių aukos dievams. Šis vadovo įspėjimas pagreitino mano kelionę į netoli stovintį garnizoną, kap gaučiau keletą žmonių, kurie galėtų palydėti per šį kraštą.

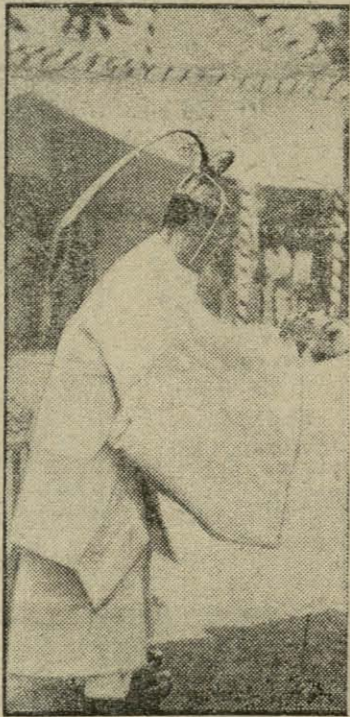
Vos tik atėjau garnizonan mane pasitiko nuliūdę anglų karininkai, kurie papasakojo apie nuolatinis grobimus ir griežtai uždraudė man tęsti savo kelionę. Ši žinia mane kiek nuliūdino, bet labiausiai ji nepatikino mano vadovui. Vakare buvau pakviestas į pasitarimą. Sunki nuotaika, kuri buvo prislėgusi garnizono gyventojus čia aiškiausiai pasireiškė. Dalyviai visu rimtumu apsvaistė Sir Emil Werney pasiūlytą planą, kad pagrobtuosius reikia išpirkti, bet jų veidai rodė, kad mažai vilties. Ramiai išlausęs visų nuomones, nutariau nieko nesakęs pats pradėti veikti. Savo plano vykdytojų pasirinkau liesąją vadovą.

Veikti reikėjo kuo skubčiausiai, nes nuo karininko ir miss Džoni pagrobimo jau praėjo visa para ir jų gyvybė turėjo būti pavojuje. Apie savo sumanymą papasakojau vadovui, kuris ilgai negalvojęs apsvaistė vietinių papročiu ir liepęs man palaukti, išėjo. Aš dar kartą apsvaistė visas galimybes ir pavojus, kurie mums grėsė.

Praslinko valanda, dvi, bet vadovas negrįžo. Pradėjau nerimastauti ar nebūsiu apgautas per daug pasitikėjęs šiuo indu. Bet kai laikrodžio rodyklė artinosi prie pusianakčio lauke išgirdau skubius žingsnius. Pro duris įpuolė uždušęs vadovas: — Baltoji moteris yra šventyklos požemiuose, o vyras bus paaukuotas šiąnakt dievams! — ir išitraukė iš po plačio apsiausto gniužulį rūbų padavė man.

Taip, tai buvo karininko mundirius ir miss Džoni, margoji suknelė. Kaip jis juos gavo dabar nebebuvo laiko klausinėti. Kai aš baigiau vartyti atneštuosius rūbus, vadovas išitraukė dar gniužulį, čia buvo indų rūbai. Apsidžiaugiau vadovo sumanumu.

Už dviejų minučių iš tipingo anglo keliautojo virtau nudrįskusiu indu — maldininku Mano įdegusi veido oda visai nesiskyrė nuo indų, tik

Išsipuošęs indų kunigas nešė sidabrinę lėškę.

blogiau buvo su sandaliais, kurie išdavė baltas kojas. Apsiginklavau parabeliu, bet dėl visko pasiemiau dar asarinę bombą. savo vadovui irgi daviau mazerį.

Taip apsiginklavę nuskubėjom indų šventyklos link. Perėję keletą nesvarių apytūščių gatvių, atsidurėm prieš didelį mūro namą, į kurį iš visų pusių grūdosi indai. Buvo aišku, kad neužilgo prasidės aukavimo ceremonijos. Mes irgi įėjom šventyklon. Prie durų stovėjo du indai, kurie tikrino įeinančius. Mano palydovas patempė vieną indą, kuris pamėnė, kad jį tempia tvarkos dabotojas ir tyliai ištarė slaptą žodį. Mums to tik ir reikėjo.

Šventykla buvo pilna indų, kurie galva daužė išklotais grindis. Bijodami išiduoti ir mes pamėgdžiojome, vis palengvėle slinkdami artyn prie stabu, kur turėjo įvykti svarbiausias šios nakties ceremoninis aukavimo aktas.

Jau buvau bepradedęs bijoti, kad nepranešiau apie tai garnizono viršininkui ir neįspėjau garnizono įgulos, kuri

Pavojus ir likimas

Prof. Ch. Kearton rašo kaip jo ekspedicijos dalyvė paspruko liūtui iš po nasrų.

Mes keliavome vakariniu Afrikos pakraščiu pusiaujo link. Nepaprastas saulės kaitinimas, versdavo mus dienomis ilsėtis ir tik naktimis keliauti, bet ir nakties kelionė nebuvo žavėtina, nes iš visur mus tykodavo būriai grobuonių.

Talka — žodis, kurio Afrikoj niekas nežino. Baimė ir rūpestis čia persekioja ne tik žmones, bet ir geležinių raumenų grobuonis, mirtį nešančius šliužus ir ramiai bujojančius augalus.

Dienos valdovai slėpiasi neprieinamose vietose ir kantoriai laukia išauštant ryto, tuo tarpu nakties gyventojai išlenda iš savo lindylių ir tamsoje tyko silpnėję, kad jo šilta mėsa galėtų pasotinti alkį, o krauju — troškulį.

Netoliese prie upelio ratu ganosi zėbrų kaimenė, šalia jų stovi vienas senas zėbras — tai sargybinis. Toliau nuo upelio prie žalių aukštų medžių žirafos ištempusios savo ilgus kaklus skainioja trapius atogrąžų lapus. Jos nuolat apsidairo ir kruopščiai tyrinėja aplink apaugusią aukštą žolę, iš kurios kiekvienu momentu gali išsokti priešas, koks nors grobuonis.

Čia vėl palengvėle slenka leopardas, o už jo keli šakalai, kurie iškėlę galvą uosto orą ar nekvepia kur krauju. Gyvuliai, kurie ateina prie upelio numalšinti troškulį greit geria ir apsižvalgę grįžta iš kur atėjo. Juos tyko ne tik žolė, laukuose ar girioj, bet net geriant vandenį, tai vandens viešpačiai krokodilai, kurie klasingai nori prigauti dažnai už save kelius kart didesnę auką.

Liūtas — tas Afrikos slaugas ir jis rūpestingai saugosi būti netikėtai užkluptas.

Stai du liūtkai žaidžia aukštoj žolėje, o šalia jų būdi motina, kuri pajutusi pavojų įspėja ir paslepia savo vaikus.

Mūsų ekspedicijos dalyviams, tai sudarydavo įdomumą. Pasislėpę tankiose žolėse ir apsitvėrę spygliota viela, kurią sustiprindavo dar mūsų dėžės ir čemodanai, sekdamom grobuonių tarpusavę kovą. Pradžioje sekdamom iš tolo, bet vėliau vis labiau priprasdamom ir dažnai pavieniui be jokių apsaugos priemonių išskyrus durklą ar šautuvą išdrįsdavom arčiau priselinti.

Kartą teko mums pergyventi dėl šio perdidelio drausma nemažai baimės. Mūsų ekspedicijon prisijungė du anglai ir viena mergina. Jie parodė daug sumanumo ir drąsos, o savo patarimais mūsų ekspedicijai buvo nepakeičiami. Bet vieną vakarą, kai mes išėjom į kasdieninį stebėjimą, mūsų draugė pasiėmus šautuvą ir arklį atsiskyrė ir norėjo viena pamedžioti tyrų gyvūnus. Mes nedraudėme, nes manėme, kad ji toli nenujos.

galėtų reikalui esant pagelbėti.

Mano vadovas, matyt kažką galvojo, kad užmiršdavo lankstyti.

Staiga mus apsvaigino skardus trimto garsas, kuris pranešė, kad vyriausiasis kunigas ateina atlikti aukavimo dievams. Pakėliau galvą ir pažiūrėjau į aukurą. Apie jį buvo apstoje daugybė indų kunigų, jų dėmesys buvo atkreiptas į neaukštą stalą, ant kurio kažkas gulėjo. Pasi- naudodamas momentu atsistoju: ant stalo gulėjo stipriai surištas baltas žmogus. Mano kūnu nubėgo šiuropas.

Prie jo artinosi išsipuošęs indų kunigas ir nešė sidabrinę lėškę, o joje spindėjo plieniniai peilio ašmenys. Beveik tuo pat laiku prie nelaimingojo prisitartino dar du indai ir asistuoja galvugaly. Cimbolai ir būgnai pranešė, kad apeigos prasidėjo, šventykloj visi nutilo, galėjai girdėti, kiekvieną kunigo žingsnį ar nelaimingojo garą.

Sutemus, atgimė visi naktiniai grobuonis. Šį vakarą, kaip niekad, išgirdome liūtų kauksmą. Ta naujiena įvarė daug kam baimės, bet nenorėdami pasirodyti laukėm kas vyks.

Liūtų kauksmas vis artinos prie mūsų stovyklos. Aplinkui siautėjo šakalai ir hi-jenos, kurios užuodusios tabako dūmus sukdamo ratą.

Prie netolimo miško į kurį nuvyko mūsų drašioji draugė pasirodė penktos senės žirafos ir vienas vaikas. Susispietusias palengva slinko nuo miško į tyrlaukius kad ištikus pavojui galėtų bėgti. Dugliu kosėjimu jos skelbė, kad artina pavojus.

Už kokių dviejų šimtų metrų priešingoje pusėje staiga išdygo du liūtai: patinas ir patelė. Jų žygis, matomai, buvo nukreiptas į žirafas ypač į jų vaiką, kuris slėpėsi tarp senjų.

Beveik tuo pačiu laiku mūsų jaunoji draugė iššė pasuko nuo miško į žirafų link. Liūtų ji nematė. Mes beveik apmirėmė.

Ji lėkė rankoj laikydama šautuvą, norėdama aplenkti žirafas ir jas pasukti priešingon pusėn. Mes negalėjom jai suteikti jokios pagalbos, net ir tada, kai ji pamatytų liūtus, nes jie dabar buvo nusileidę į daubą ir tik retkarčiais pasirodydavo. Netikėtai paleistas šūvis galėjo daugiau pakenkti ir liūtus įsiutinti. O ji buvo taip toli.

Sekundės slinko. Tuo laiku, kai ji buvo per penkiasdešimt metrų nuo žirafų, staiga žirgas šoktelėjo. Beveik tuo pačiu laiku iš stovyklos trinktelėjo šūvis ir į viršų iškilo žalia raketa. Tas atkreipė liūtų dėmesį ir leido raiteli susiorientuoti.

Ji neramiai pasuko žirgą prie netoli augusio lapučio. Liūtas riktėlėjęs kovos šūki puolė raitelę.

Iki šiol laukė ir mes susiorientavom. Lyg vienas pagriebė savo šautuvus ir prisitaikė paleidome salvę šūvių.

Bet, dėja, nepataikėme. O liūtas buvo jau visai prie jos...

Dar sekundė... ir jau...

Raitelė lėkė zovada į jautę, kad liūtas čia pat, ir tuo laiku, kai liūtas rengėsi pul-ti, ji pasiekė medį ir mūsų nustebebimui staiga šoktelėjus iš balno užsikabino už šakos. Iš inercijos iškilo į viršų, bet vėl greit susigriebė ir atsėdėjo.

ant sukos negyvas, o peilis iškrito iš rankos.

Tuo pat momentu jau buvau prie aukuro. Parabelio rankena skėliau vienam kunigui per galvą, kuris norėjo man pastoti kelią, o antras taiklūs šūvis vietoj užmušė norinti nujurti karininką — kunigą. Dar sekundė ir pančiai buvo perplauti. Ašaros ėdė mano akis ir aš nieko nemačiau, maldykloj kilo didelis triukšmas. Pagriebęs „baltąjį“ pasukau visai į priešingą maldyklos dalį, kur anksčiau mačiau duris. Bet, kažkas linktelėjo ir aš pajutau, kad krentu į duobę...

Grindyse buvo slaptos durys... (B. d.)

Miss Margret de Young amerikiečių pripažinta gražiausia kūno sudėjimo mergina.

Ekspedicija į Amazonę

Viktoras Kropas

Žurnalistas - rašytojas, daug keliaavęs, vienintelis lietuvis du syk su nedidelėmis ekspedicijomis buvęs Amazonės giriose aukso, deimantų ir laimės ieškoti.

* Jis jau yra išleidęs „Amazonės miškų paslaptys“, „Bananų pavėsy“, „Indėnų nelaisvėje“. Čia aprašoma antra daug įdomesnė ekspedicija.

Galvęs iš Rio de Janeiro nuo suruoštos ekspedicijos dalyvių pakvietimą ilgai negalvodamas pradėjau skubiai ruošti kelionę. Norėjau padaryti dar vieną kampaniją nes jau buvau su tokia varglinga ir pavojinga kelione gerai susipažinęs anksčiau. Be to, šį syk ir sąlygos buvo pasiūlytos ne visai blogos.

Ekspediciją paruošė rusų emigrantų būrys. Tai buvo drąsus, energingi ir kupini pasiryžimo žmonės. Be to, jie turėjo ne visai mažą sumą pinigų kelionei ir įsigijimui ekspedicijos reikmenų.

Atsiveikinęs su keliais artimesniais draugais, mūsų laikraščio bendradarbiais, ant greitųjų pasiruošęs 1929 met. liepos mėn 8 dieną išvykau traukiniu iš San Paulo į Santos uostą. Nenorėjau triukšmo, nes ištikrųjų nuo savųjų buvo atsiskirti ne linksma, pagaliau, buvo labai mažai garantijos ar teks dar nepasimatyti.

Santos uoste įsėdau į laivą ir iki Rio de Janeiro plaukiau vandenynu. Mat laivu buvo daug pigiau ir patogiau keliauti.

Rio de Janeiro manęs jau laukė, nes ekspedicija buvo pilnai pasiruošusi. Bet ir man atvykus dar tuoj neiškeliavo. Mat, aš dar daviau daug naujų nurodymų ir reikėjo šį tą papildyti. Be to, reikėjo laukti ir laivo kuriuo mes turėjome išplaukti.

Susipažinau su savo bendradarbiais, kurių buvo 13 žmonių. Tai visi emigrantai ir nei vieno vietinio brazilio. Bet jų visai ir nereikėjo, nes kiekvienas jau gerai mokėjo portugalų kalbą ir puikiai žinojo ne tik kad vietinius papročius, bet ir šalies įstatymus. Be to, dauguma mokėjo ispanų, italų ir net, kai kurie indėnų tautelių tarmes. Buvom nutarę paimti į ekspediciją kelrodžiais kelius vietinius indėnus ir tai tik atvykus į Amazonės estados sostinę — Manaus.

Visi buvo rinktiniai vyrai, drąsus ir energingi matė savo avantiūringame gyvenime ir šilto ir šalto, nes beveik visi buvo karininkai, jūrininkai. Jie buvo užsigrūdinę mūsų ir nepasisekime. O dabar besibastydami po plačiąjį pasaulį, pakliuvo laimės beičekant į šią pasakingą šalį. Kiekvienas iš jų išmėgino įvairių amatų ir išvažinėjo skersai ir išilgai ne tik kad plačiąją Braziliją, bet daugelis iš jų — ir visą Pietų Ameriką. Bet, kaip matyti niekur nerado sau laimės, o todėl ir pasiruošė į šią taip pavojingą kelionę manydami pralobti ar žūti. Nes ekspedicijos uždavinys ir didžiausias tikslas šalia mokslinių tyrimų buvo briliantų ir aukso ieškojimas.

Per dažnus pasikalbėjimus buvo įnešta daug daug įdomių, net pasakiškai — fantastiškų projektų ir pasiūlymų, kurių mes niekuomet negalėtumėm išpildyti nes tam reikėtų begaliniai daug lėšų, o mūsų lėšos buvo labai ir labai nedidelės. Tikrai vienas iš mūsų atomany išsireiškė, kad tokiai ekspedicijai pa-

ruošti reikėtų turėti paslaptį grafo Montekristo turtais. Bet vis dėl to, visi buvo įsitikinę, kad jei grįš, tai jau būtinai turtuoliais.

Taip prabėgo beveik savaitė. Dar kartą gerai peržiūrėjom ir patikrinom kelionės maršruto planą ir pasiruošėm išplaukimui, nes jau ir mūsų laivas buvo uoste.

Liepos mėnesio 16 dienos rytą, sukrovę savo daiktus į autosunkvežimius nudundėjom į uostą. Mus palydėjo nedidelis būrys draugų ir keletas pažįstamų brazilio. Uoste, apspito būriai vietinių, kurie jau žinojo, kad vykstame pas india onca, cainanu ir boa šaudyti. Kiekvienas norėjo mus pamalyti ir geriau įsi-

žiūrėti į mūsų aprėdus ir apsiginklavimą. Juos viskas įdomavo ir iš visų pusių apkrovė šimtais paklausimų kuriuos mes net nespėjome atsakinėti. Ypač mus pykino vaikai, daugumoj negriukai ir mūlačiukai, kurie įsidrąsinę, čiupinėjo ne tik mūsų daiktus, bet net rūbus ir ginklus. Vienų žodžių tą dieną mes uoste padarėm sensaciją ir tapome dlenos herojais.

Pagalios pasigirdo galinga laivo sirena. Skubiai nulipo uosto valdininkai ir svečiai. Jau nuimtas trapas ir, griežiant laivo orkestrui pamažu laivas pradėjo tolintis nuo uosto. Dar ilgai uoste mums mojavo skrybelėmis, o vaikai ir jūreiviai rėkavo linkėjimus: viva ungareizze, viva Valentino, geriausių pasisekimų pas diablo india! Tik nepakliukite jiems ant befo ir t. t. ir t. t.

Nors mes važiuojome 3 klasėje ir turėjome ten kelias atskiras kabinas, bet dažnai aplankydavom 1 ir 2 klases, kas kitiems trečios klases keleiviams buvo draudžiama. Mat, mus ten dažnai kviesdavo keleiviai. Tai daugumoje buvo turtingi fazandieriai, pirkliai — komerciantai buvę respublikos sostinėje biznio reikalais ir dar bar grįžtantieji į fazandas. Jie labai įdomavosi mūsų ekspedicija. Tos pažintys atnešė mums daug naudos, nes gavome rekomendacijų — laišku pas tų kraštų galiūnus ir pakvietimų pavesėti, ką mes veliau ir išnaudojome.

Buvo graži, giedri diena. Mūsų laivas ramiai plaukė Atlanto vandenynu Brazilijos pakraščiais. Kaip kabinuose,

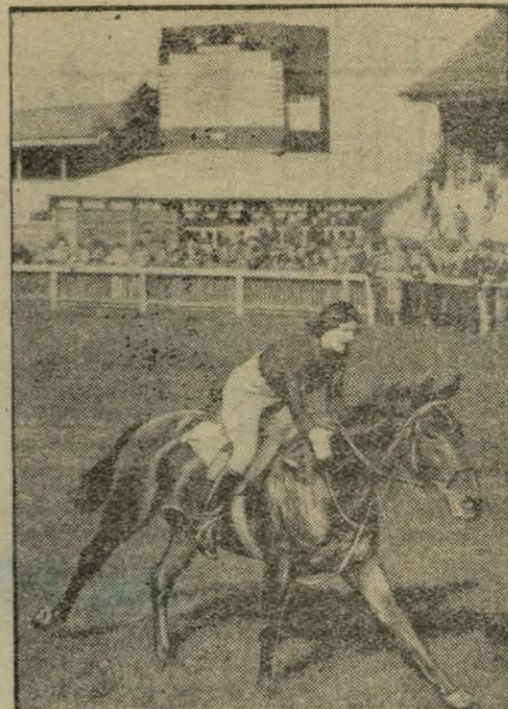
taip ir bendrose salėse buvo labai tvanku, todėl beveik visi keliautojai ir, laisvieji nuo budėjimo laiko, laivo tarnautojai buvo susirinkę į laivo palubes. Tiesa, čia nebuvo tiek tvanku, bet už tai negailestingai kepino karšta atogrąžų saulė. Nuo kaitros ir saulės spindulių, palubės buvo vietomis aptemptos brezentiniais stogais ir dažnai laistomos vandeniu.

Vieni keleiviai valgė ledą ir gėrė šaldančius gerimus, kiti taškėsi ir linksmai triukšmavo čia pat paruoštose maudyklėse, kiti vėl pusiau gulėjo kėdėse, snaudė ar skaitė knyga.

Priešaky laivo sokinėjo ir linksmai žaidė delfinai, o iš visų pusių mūsų laivą supė žiaurieji rykliai, kurių čia buvo begalė. Išėjęs iš maudyklų ilgai stovėjau prisiglaudęs prie laivo borto ir žiūrėjau į mūsų laivą apsuptą tūkstančių pulku neramių žuvėdų. Ištikrųjų buvo begalo įdomu žiūrėti kaip žaidė delfinai ir pasikeldavo debesėliai skrandančių žuvelių. Tai — žuvis su parašutais, mat, šiltesnėse jūrose yra žuvų rūšys, kurios gali skristi. Atsidūrusios pavojui prieš plėšriąją žuvį, jos neria iš vandens ir skrenda oru, nus leidamos ten, kur nebėra pavojaus.

Jų yra keletas rūšių, bet ypač gerai gali skristi vadinama kregždinė žuvis, gyvenanti Atlanto vandenynė, P. e. tų Amerikos pakraščiuose ir Didžiąjame vandenynė.

(Toliau Pasauliniame gumos centre)

Sportas ir malonumai

Raita amazonė savo gabumus Londono visuo menei

Ar Tamsta gali hipnotizuoti?

Brunetų žvilgsnis visad yra stipresnis už blondinų, bet giliausi žvilgsnį turi plieninių akių asmenys. Blondinė moteris beveik niekad negali būti hipnotizierumi

Dažnai tenka susitikti žmones, kurių žvilgsnis veria mus. Pasitaiko, kad prieš savo valią mes sutinkame su to žmogaus pageidavimais ir norais, ir stebimės dėl ko tą padarėme. Mokslas jau senai ištyrė, kad žmogaus žvilgsnyje — akyse slepiasi kažkokia paslaptinė jėga, kuri verčia kitą žmogų pildyti jo norus. Yra žmonių nepaprastai galingų žvilgsniu, kurie priverčia klausyti savo valios net gyvulius. Tas galima pastebėti žvėrynuose.

Gal jums yra pasitaikę, kad esant kokioj nors salėj tarp daugybės žmonių kyla noras atsistokti į užpakalį, tas noras yra tiek galingas, kad neiškentęs atsistokti. Jeigu Tamsta būtų akylesnis, tai pastebėtum tas tą norą įkvėpė. Be abejo užpakalyje stovėjo žmogus, stipriau žvilgsniu ir jis norėjo, kad Tamsta atsistoktumėi.

Tyrinėjimai parodė, kad galingu žvilgsniu labiau yra apdovanoti vyrai negu moterys ir labiau tamsūs negu šviesūs. Brunetų žvilgsnis visad yra stipresnis už blondinų žvilgsnį. Bet giliausias žvilgsnį turi «plieninių» akių asmenys. Pasitaiko, žmona, išimčių, bet blondinė moteris beveik niekad negali būti hipnotizierumi. Blondinės moterys lengviausiai patenka į galingo žvilgsnio vyrų valią, jos greičiausiai pasiduoda užhipnotizuojamos.

Turintieji galingą žvilgsnį žmonės gali hipnotizuoti, t. y. savo valią primesti kitam žmogui, kuris neturi tų savybių.

Hipnotizmo seansai atliekami pagal moksliskus tyrimus gali duoti stebinančios medžiagos, bet jie niekad negali būti vartojami blogos valios žmonių ar kaipo be-tikslis žaislas.

Asmuo kuris pasiduoda hipnotizuojamas yra įvedamas į tokia sielos ir kūno būseną kaip miegantį žmogus, tik skirtumas tas, kad čia jis budi ir pildo hipnotizieriaus

įsakymus. Medijumas (užmigdytas) klauso kiekvieną paplėpimą. Tame stovyje galima jam įkalbėti, kad šiltame kambaryje, kuriame jis esti, viešpatuoja keliolikos laipsnių šaltis ir medijumas ims riestis ir drebtis. Padavus stiklinę su vandeniu sakyti, kad yra vynas ir jis gers pasigardžiuodamas lyg ištikrųjų ten būtų vynas. Arba išgėrus vandenį pasakyti, kad jis išgėrė rašalą ir medijumas ims biau-rėtis ir net vemti. Panašiai galima jam įkalbėti gerų būdo savumų. Pasitaiko, kad medijumas pildo įsakymus net atbudęs. Pavyzdžiui jam liepia dar esant užhipnotizuotam už kelių dienų nuvykti kur nors ir parvežti kokį daiktą. Medijumas pabudintą išpildo hipnotizieriaus įsakymą: jis nurodytu laiku nuvyksta į nurodytą vietą ir parveža tą daiktą. Niuriems asmenims galima įteigti linksnumą, kokiems nors iškrypėliams galima išvyti jų iškrypimus ir pan.

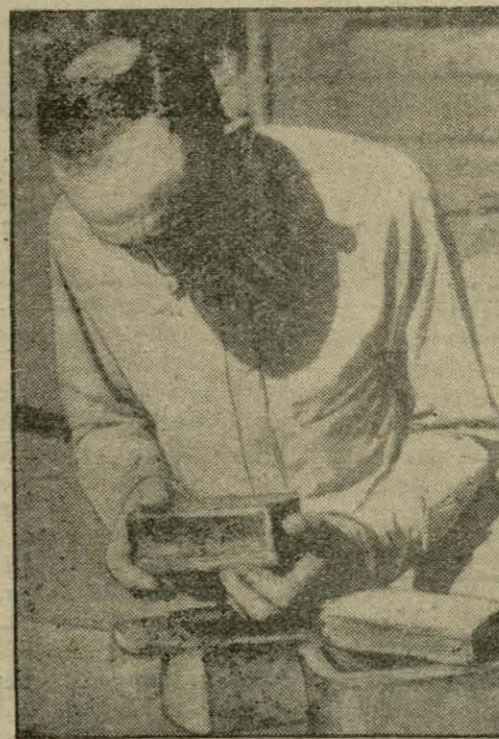
Bet darant panašius seansus reikia būti atsargiems su asmenimis, kurie serga širdies ar nervų ligomis. Mėginimams turi pasiduoti išgeros valios, nes kitaip visos pastangos nueis veltui ir geriausias hipnotizierius nestengs užmigdyti. Be to, ap-sirengimas turi būti laisvas, kad nevaržytų kraujotekėjimo.

Medijumas pasodinamas patogiai kėdėn, hipnotizuojantis paima jo kairę ranką į savo dešinę taip, kad pirštai būtų po jo pulsu ir žūri sukonzentruota žvilgsniu į medijumo tarpuakį. Už kelių sekundžių medijumas pasiduoda, jis užmiega.

Pažadiniui užtenka puste-lėjimo į akis arba nosį, arba apšlakstyti šaltu vandeniu. Gero hipnotizuotojo sąlygos: jis turi turėti stiprią valią, galingą žvilgsnį, ir mokėjimą susikoncentruoti.

Hipnotiškųjų tyrimų nereikia daryt vis su tuo pačiu, nes tas gali pakenkti jo nervams ir susilpninti atmintį.

Tuo tarpu Paryžiaus grauo-lės susiriku-sios prie Senos nori sušildyti paskutinėse dienos atšalusį vandenį. ...o jų kaimynė ispanė džiaugiasi drauge su palydusiomis rožėmis

Nauji aukso klodai Kor-diljeruo- sutraukia daug aukso ka-ly. Štai vienas ang-las džiaugiasi atradęs didžiau-sį aukso gabalą, sve-rianti 2 kil-

Prof. Ivanov-s sukons-truavo n-u-jovišką svankratį, kurį čia rodo.

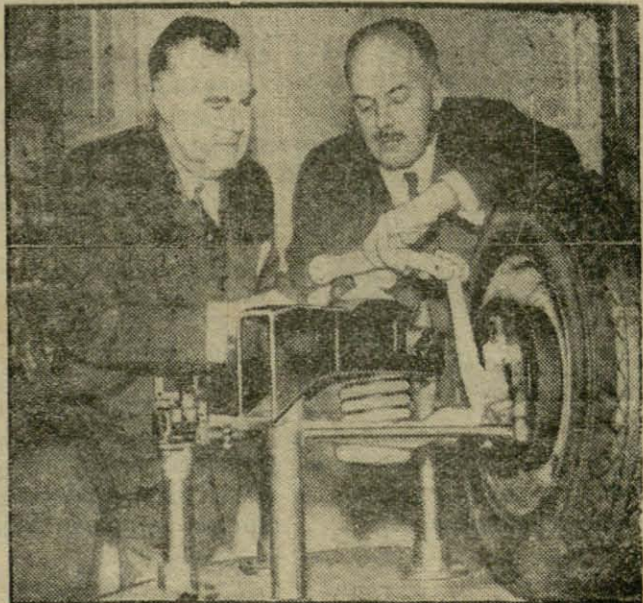
Mes skelbiame

pirmąjį konkursą parašyti geriausiajam anekdotui

Anekdotu turinys turi būti nepor-nografiškas ir neilgesnis kaip 20 eilučių. Visi geresnieji atsiųsti anekdotai bus iš cils spausdinami ir skaitytojams patiekti išrinkti.

Už geriausius 3 anekdotus skiriamos trys dovanos

- I dovana 5 geriausias knygos 20 lt. vertės
- II dovana 3 geriausias knygos 15 lt. vertės
- III dovana 2 geriausias knygos 10 lt. vertės

Iliustruotas

Tasaulis

116704

„Lituanika II“ per Atlanto vandenyną veš „zuikį“

Vokietija nusileis Lietuvai?

Lenkija nori Kaune steigti savo atstovybę?

Iš Amerikos praneša, kad paruošiamieji skridimo per Atlanto vandenyną darbai jau visai baigiami. „Lituanika II“ vispusiškai aprūpinta reikalingiausiomis skridimui priemonėmis. Ateinančią savaitę ji bus dar išmėginta ir apie 24—27 d. liepos pakils iš Amerikos kontinento 36 valandų kelionei. Meteorologijos biūras spėja, kad mėnesio gale bus ramus oras ir skridimas nebus sutrukdytas.

Mums teko patirti, kad „Lituanika II“ veš per Atlantą į savo tėvynę „zuikį“, nes joje yra dvi sėdimos vietos. Neuzilgo pamatysime kas bus tas laimingas „zuikis“.

Iš gerai informuotų šaltinių patyrėme, kad prieš Vokietijai grįžtant į Tautų Sąjungą bus atstatyta mūsų prekybos sutartis ir atnaujintas mažasis pasienio susisiekimas.

Costes skris per Lietuvą

Žinomas prancūzų lakūnas Costes, kuris perskrido Atlanto vandenyną atskris Kaunan. Greičiausiai Costes atskris tą pačią dieną, kada turės atskristi mūsų transatlantinis lakūnas leit. Vaitkus, nes jis įdomavosi skridimo data.

Kaukolė žalsvam čemodane

Savo laiku sukėlęs skandalą, garsus nuotykių romanų rašytojas Justas Piliponis vėl parėngė visą eilę romanų, kuriuos mano neužilgo išleisti, „Kaukolė žalsvame čemodane“ taip pavadintas jo naujas fantastiškiausio turinio romanas, kuris pasirodys greitu laiku knygų rinkoj.

Lėktuvo nelaimė

Užvakar ties Palanga įvyko lėktuvo avarija. Sugedus lėktuvo motorui pilotas kapitonas Kriauciūčius spėjo su parašytu išsokti ir laimingai nusileido. Lėktuvas labai apdaužytas.

„Orion“ įgula medžioja

Nesenai Klaipėdon atplaukusio laivo „Orion“ įgula drauge su p. Reizgij ir komendantu pulk. Liormanu buvo išsiruošusi į medžioklę netoli Kavolių.

Klaipėdiškis dienraštis „Ostsee-Beobachter“ rašo, kad Varšuvoj esanti nuomonė tartis įsteigti Kaune savo atstovybę ir pasiūlyti mūsų vyriausybei įsteigti Lietuvos atstovybę Varšuvoje ir Vilniuje.

Hitleris plaunasi rankas

Oficialūs šaltiniai praneša, kad Hitleris iš Berlyno išvyko į savo vilą, čia mano pora savičių atostogauti.

Tuo manevru Hitleris nori nusiplauti rankas ir išvengti nacionalsocialistų keršto. Tolimesnį valymą jis pavedė savo ministeriams.

Papenas pasitrauks?

Turimomis žiniomis vakar Papenas išvyko iš Berlyno ir apsilankęs pas Hindenburgą važiuos atostogų. Kitomis žiniomis Papenas vyksta pas Hindenburgą įteikti atsistatydinimo raštą, nes Hitleris yra išvykęs atostogauti ir jo atsistatydinimo nepriėmęs. Kaip žinome Papenas griežtai pasipriešino Geringo ir Gebelso vedamai teroristinei politikai, kuriai nusileidžia ir Hitleris.

Vokietijoj brangsta maisto produktai

Iš Berlyno praneša, kad paskutinėmis dienomis nepaprastai staigiai pradėjo kilti maisto produktų kainos. Mėsos kaina pakilo dvigubai, duona trigubai, o neturtingesnieji sviesto jau nebeįstengia nusipirkti, jo vieton valgo margarina. Valgyklose kainos visos padvigubintos. Maisto produktai greit išperkami ir beveik visada trūksta.

Čikagoje plaukimo rungtynėse amerikietis Džek Meaika pasiekė naują plaukimo rekordą.

J. E. Respublikos Prezidentas atostogauja

Respublikos Prezidentas p. Antanas Smetona per Kretingą atvyko Palangon, kur praleis savo vasaros atostogas, su juo drauge atvyko ir keletas žymių asmenų.

P. Pfeiferis turėjo specialią misiją.

Patyrėm, kad p. Pfeiferio atvykimas į Lietuvą yra susijęs su žymaus prancūzų politiko Erio (Heriot) atvykimu į Kauną. P. Pfeiferis turėjo paruošti dirvą ir tik pasirodžius teigiamiems rezultatams p. Erio oficialiai sutiko atvykti Kaunan. Jo laukiama ateinančios savaitės vidury.

Arbatėlė ant „Orion“ denio

Anglų karo laivo „Orion“ kapitonas ir karininkai vakar 5 val. suruošė arbatėlę, į kurią atsilankė p. Navakas, pulk. Lanskoronskis, pulk. Liormanas, grafas Zubovas, taip pat iš Palangos atvyko p. Tubelienė lydima keleto karininkų. Be to, dalyvavo ir visa Klaipėdos vyriausybė.

Kaunietis su bajadarka per vandenyną

Teke patirti, kad žinomas Kaune žurnalistas ir menininkas p. K. rengiasi plaukti per Atlanto vandenyną, tam tikslui jis baigia statyti farmierinę bajadarką pritaikintą ilgomis kelionėms. Maisto tikisi gauti pakeliui iš laivo.

Vilnius Lietuvos--Lenkijos derybose

Pradėjus lietuviams su lenkais bendradarbiauti, Vilniaus klausimas atsistojo į kitą plotmę. Nors oficialiai neskelbiama, bet vis dėlto Lenkijos vyriausybė yra labai susirūpinusi, kaip išspręsti šią sunkią problemą. Iš pavienių lenkų politikų tenka išgirsti, kad maršalas Pilsudskis tam klausimui apsvaistyti buvęs

Prie seno malūno

Trumpai

— „Lietuvos Keleivis“ vėl spausdina visą eilę individualinių ir kolektyvinių pareiškimų, kuriuose pasirašiuoju Neumano ir Sasso partijų ir dauguma teisinai, kad į tas partijas buvo įtrauktį apgaulės būdu.

— Lietuvos bekonio ir galvijų eksporto skirtumas, kuris susidaro Vokietijai nutraukus su Lietuva prekybos sutartį ir uždarius importą sušaukęs specialų posėdį, kuriame dalyvavo p. Prystoras nesenai viešėjęs Lietuvoj. Jis padaręs pranešimą apie kurį dar viešai nekalbama. Bendras Lenkijoje jaučiama taiki atmosfera Lietuvos atžvilgiu.

Hitlerio autoritetas Klaipėdoj sugriautas

Paskutiniais kruvinai įvykiais Vokietijoj įsiliepė ir į Klaipėdos vokiečių. Iki šiol taip trukmavę ir laukę fiurerio žygio, jie turėjo nusivilti. Hitlerio autoritetas yra visai sugriautas, nes buvę karšti vokiečiai visi nebeseke Vokietijos laikraščių ir grobsti užsieniškus. Pagaliau jie įsitikino, kad Hitleris juos mulkino, ir dabar aiškiai parodė. Ypač su paniekinimu minimi Goebelio ir Goeringo vardai. Reikia laukti, kad vokiečiams akys prasimerks ir jie bus lojalesni Lietuvos Valstybei.

is Lietuvos, kiek girdėt, būsiąs išlygintas eksportu į Sovietų Rusiją, Prancūziją ir Čekoslovakiją.

— Sumanyta padidinti bausmės už padėgimą valst. turto ligi 10 m. s. d. kal., o už padėgimą priv. turto — ligi 6 m. s. d. kal., pakeičiant atitinkamus B. St. straipsnius.

— Žemės reformos valdyba skelbia, kad Lietuvos kariuomenės kūrėjams savanoriams ir mirusiųjų savanorių ir žuvusiųjų kovose karių šeimoms, kurios yra gavusios žemės reformos įstatymu žemės, šį rudenį numatyta išduoti 1 800 000 litų pašalpos statybinei miško medžiagai. Norintieji gauti pašalpą, turi paduoti atitinkamos apygardos žemės tvarkytojui prašymą, kuriame reikia murodyti vardą ir pavardę (kas prašo), gyvenamąją vietą ir paštą, gautos žemės pavadinimą ir sklypo numerį ir kiek yra gavęs paskolos bei pašalpos. Prašymus reikia paduoti iki 1934 m. rugpiučio mėn. 6 d. Vėliau paduoti prašymai nebus svarstomi.

— Kunigas šambelionas Viskantas, L. Mokslo dr. pirminkas, uždraudė Jeron. Plečkajūniui lankytis draugijos skaitykloj.

— Iš studentų išvyko rinkti tautosakos į 25 lietuviškų parapijų.

— Vokietijoje gyvenimas nenurimsta, su Berliu susisiekimas nutrauktas, oficialūs pranešimai duodami per radio. Skelbiama, kad sušau-

dyta tik 40 žmonių, tuo tarpu anglų laikraščiai praneša, kad sušaudytųjų skaičius siekia virš 200 žmonių. Nacionalistų tarpe yra didelis skilimas, daugelis jų pabėgo į užsienį.

A nariai yra nuginkluojami, jau konfiskuota keletą tukstančių revolverių, bet tikrieji kovos ginklai: bulksvaidžiai, šautuvai dingę be pėdsakų. Bendrai Vokietijoje dar kažko laukia, Hindeaburgo padėtis esanti neiški, galimas daiktas, kad Vokietijon grįžt monarchija.

Tamstos laimė

№ 00394

„ILIUSTRUOTO PASAULIO“

kuponas dovanų skirstyme

1934 VII. 16.

Iškirpti ir saugoti.

Ats. Red. — Viktoras Kropas. Leidėjas — L. Gurskis.

REDAKCIJOS ir ADMINISTRACIJOS laikin. adresas: Kaunas: Laisvės al. 48 Nr. (Gurvičiaus sp.). Gurvičiaus spaustuė Kaune.